

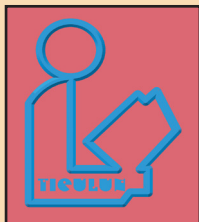
MÂY TRÔI - THẢO TRƯỜNG

Mây Trôi

THẢO
TRƯỜNG

MÂY TRÔI

THẢO TRƯỜNG

Công việc là công việc của con ở, ăn uống là ăn uống như con ở, ngủ dưới bếp như con ở, và, ông bà cũng có trả tiền trước một năm công làm cho bố mẹ cháu như là trả công cho con ở. Nhưng con bé luôn luôn được giới thiệu với mọi người là một đứa cháu ngoại, ông bà cru mang đem về nuôi nấng, dạy dỗ, thương yêu. Nó cũng thích được ở với ông bà, làm lụng có vất vả tất bật tới ngày nhưng được cái ăn uống ê hề, chỉ thức ăn dư thừa cũng đủ no bụng hơn là ở nhà. Mà ở nhà với bố mẹ thì cũng vẫn phải làm lụng khó nhọc lại chẳng đủ ăn. Cho nên nó rất là mãn nguyện được đi ở, đem về một món tiền cho bố mẹ nuôi các em.

Ông bà cháu là nhà giàu trong ấp này. Căn nhà gỗ lim năm gian, lợp ngói, có vườn rộng, có điện thắp sáng, có TV xem tin tức và video xem phim bộ. Ban ngày làm các công việc quét dọn lau chùi nhà cửa, rửa chén bát nồi niêu xoong chảo, giặt ủi áo quần, nghe мэng chửi, nhưng trong đầu nó vẫn cứ lượn quẩn với những hình ảnh trên TV và trong các phim truyện Hồng Kong, Đài Loan... Nó thoăn thoắt làm hết việc này tới việc khác để mong cho chóng đến tối được xem TV. Ông bà hay các cô cậu sai bảo việc gì con bé cũng nhanh nhẹn vâng

lời làm ngay cho nên bà rất là hài lòng khen ngợi cháu ngoan. Ông ít khi sai bảo hay la rầy nhưng bà và cô Út điều khiển cháu chạy như con cù suốt ngày. Con bé là đứa dễ sai nên bà và cô Út cũng không phải bận tâm về nó. Có lần nó nghe bà nói với cô Út rằng «Mướn được nó dễ sai và chăm làm là may đấy, mày đừng chửi nó quá lỗ nó thôi không ở nữa thì chẳng kiếm ra ai như nó được đâu.» Nghe lén được như thế nên nó cũng hài lòng và càng chăm chỉ hơn để được bà khen.

Buổi tối khi xong công việc, con bé chen vào ngồi dưới nền với lũ con nít hàng xóm ghéch mắt nhìn lên TV theo dõi hình ảnh trên đó cho đến lúc buồn ngủ rũ ra thì lăn vào tấm ván ngựa ở nhà bếp làm một mạch cho đến sáng với những giấc mơ Hồng Kông và Đài Loan.

Hồi mới đến ở, nó cứ nghĩ mình là cháu yêu của ông bà thật nên rất tự nhiên ngồi lên chiếc ghế bành xem phim, ông không nói gì nhưng khi bà ra thì bà đuổi :

- Xuống dưới nền nhà ngồi với lũ chúng nó mà xem. Chân bản như chân... chó mà dám «thượng» lên ghế bành ngồi như bà... tướng.

Sau lần đó con bé sợ quá, cách đến... già không dám trèo lên, bèn tối tối ngồi chen chúc nhập cuộc với lũ trẻ con hàng xóm sang xem nhờ. Thỉnh thoảng cũng có

những xáo trộn gây ra do cô cậu tranh giành đòi xem kênh 7 hay kênh 9, đổi đài rồi lại đổi đài, hoặc là khi coi video thì cô cậu đòi xem phim Hồng Kông hay Đài Loan trước, đổi băng rồi lại đổi băng. Nhưng những xáo trộn tranh giành ấy của các cô cậu đều bị bà dập tắt ngay. Khi có bà ngồi xem trước máy thì kể cả ông chứ đừng nói đến các cô cậu, được quyền đòi hỏi theo sở thích. Bà đang coi phim đánh chưởng thì dù ông có muốn theo dõi trận túc cầu chung kết mondial cũng chẳng được. Bà nói :

- Đá bóng thì có cái gì hay ho mà phải coi. Tranh giành nhau một quả bóng đến lợi xương lợi tay, ích lợi gì...

Lúc ấy ông thở dài bước ra hàng hiên hút thuốc, lũ con nít thì phần đông là khoái coi phim với bà, bà bao giờ cũng là có lý và được lòng người.

Ông bà giàu vượt nổi lên trong ấp là nhờ bà làm ăn trúng mồi. Bà có một năng khiếu nhạy cảm bén nhọn. Bà biết nắm thời cơ, biết tính toán hơn thiệt, biết nhìn xa trông rộng, biết quyết định đúng lúc. Bà dắt ông và mấy đứa con theo bèn gót đoàn quân viễn chinh vào giải phóng Miền Nam, một miền đất mới có nhiều cơ hội làm giàu hơn là cứ lì mãi ở cái xứ Bắc còm cõi mòn mỏi với khoai sắn phân phối và tem phiếu định kỳ.

Những đồng chí cách mạng tiên phong vào giải phóng trước thì tiếp thu những cơ quan trung ương trong thành phố, họ cư ngụ ở những nơi nhà cao cửa rộng. Bà và ông chồng hiền lành của bà với lũ con trẻ đại đi sau thì tiếp thu ở ngoại thành vậy. Rồi sẽ tiến lên. Lúc đầu bà tiếp thu được một căn nhà của thương phế binh thua trận. Lo cho chồng con có chỗ ăn ở xong bà lại theo đoàn quân chiến thắng viễn chinh sang giải phóng nước láng giềng, gọi là làm nghĩa vụ quốc tế, giúp nước bạn thay đổi chế độ cộng sản chống ta thành chế độ cộng sản thân ta, cho nhà nước ta được an toàn. Chồng con bà cứ an nhiên sống ở căn nhà tiếp thu được trong làng thương phế binh ngoại thành, để cho bà rảnh tay xuất nhập đi tới đi lui như đi chợ sang nước láng giềng. Mấy năm sau thì bà đã làm được nhiều chuyến hàng xuất khẩu trầm hương qua biên giới bằng xe tải của quân đội nhân dân đồng thời lại còn đẩy được đứa con gái lớn qua luôn biên giới Thái Lan xin được nhập cảnh vào nước Mỹ với tư cách là tị nạn chính trị chống lại chính sách cộng sản bạo tàn.

Bà tổ chức được một hệ thống thu mua gỗ trầm suốt dọc rừng rậm Trường Sơn, cũng là do các bộ đội cụ Hồ sẵn nhật bán cho bà. Chính ra các anh bộ đội cũng chẳng biết gì về nghề «ngâm ngải tìm trầm» nhưng nhờ óc sáng tạo tài tình, thấy dân làm được thì các anh cũng

8 | Thảo Trường

làm được ngay. Có anh lại khỏi cần đi rừng, cứ đặt chốt trên những cửa rừng mà tịch thu là dễ dàng ngon ăn nhất.

Rừng là tài sản của nhân dân, tài sản xã hội chủ nghĩa là thiêng liêng không được xâm phạm, gỗ trầm lại là thứ tài sản quý hiếm, không ai được tự ý lấy làm của riêng, cũng như mỏ vàng mỏ bạc mỏ dầu vậy. Kẻ nào lấy làm của riêng là ăn cắp, là phi pháp, là phạm tội. Bộ đội bắt được tịch thu hàng, bỏ tù người. Muốn khỏi ở tù hãy bỏ của chạy lấy người. Cải lý với người cầm súng thì vui thây nơi rừng già không về nữa. Buôn gỗ trầm cũng là hành vi phạm pháp, đem bán ra nước ngoài tội còn nặng hơn, nhưng tất cả những việc làm đó, tìm trầm trong rừng sâu và chuyên chở sang Campuchia đều đã có các anh chiến sĩ làm cho bà. Bà cầm đầu một hệ thống thu mua và một đường dây chuyên lậu qui mô an toàn. Bà lại có nhan sắc, khoé mắt viền môi của bà rất mời mọc, phải công nhận thế, cho nên bà giao tiếp với ai cũng được cảm tình. Có khi là anh anh em em, cũng có khi là chị chị em em, tùy đối tượng, tùy tuổi tác, tùy cấp bậc chức vụ, tùy tham mưu hay chính ủy, «phi vụ» nào cũng trót lọt dễ dàng như... húp cháo. Ăn chia đầy đủ và sòng phẳng, suốt mấy năm thành công tốt đẹp.

Ở Nam Vang bà ngụ tại khách sạn trung tâm thành phố đầy đủ tiện nghi, có bạn bè khách khứa ăn uống vui vầy, có nhảy đầm, tắm quất, cho thư giãn cơ thể, nhưng khi về nhà với ông chồng thì bà mô tả công cuộc làm ăn buôn bán như là đi hành quân chống Mỹ cứu nước, đói khát, muỗi mòng, ngủ bờ ngủ bụi, trăm cay ngàn đắng...

Ông chồng nghe kể và nhìn thấy tiền vàng bà kiếm được mang về thì cảm động lắm, ông càng phải đáp ứng tấm lòng hy sinh tận tụy của bà.

Cây được một đừa con vào nước Mỹ, lại có mấy trăm cân vàng làm giàu, bà bèn mua căn nhà lớn có vườn rộng phía ngoài và bán lại căn nhà đã «hóa giá» trong làng phé binh chế độ cũ cho một phé binh chế độ mới. Anh phé binh này bị mù hai mắt trong một chuyến hành quân viễn chinh nước bạn. Bà quen biết anh ta thời gian bà làm ăn kinh doanh gổ trầm với nhóm bộ đội ở bên đó. Anh này là «chiến sĩ lái» nên cũng được chia chác một khoản, may là anh bị mù trước khi tổ chức bị đổ bể, cả lũ dắt nhau đi tù, riêng anh thoát nạn bèn về cư ngụ ở chỗ gia đình bà. Tổ chức bị bể vì một lý do lãng xẹt, mấy anh thượng úy có nhiều tiền sinh tật ăn chơi, cãi lộn nhau ở quán nhậu, một anh say sưa chửi thề nói toẹt ra những bí mật làm ăn, công an khu vực nghe được,

tóm cổ đem về trình lên, điều tra lời ra cả lũ. Bà cũng bị vào tù nhưng chỉ mấy năm sau bà ra trại sớm vì «bệnh án», vì bà có vàng, vì bà khôn lanh, vì bà «cải tạo tiến bộ». Mấy anh thượng úy chung vụ với bà còn ở lại học tập mùa. Trong trại giam bà được tôn lên làm «nữ hoàng trầm hương» và là «trùm buôn lậu quốc tế». Bà ủng hộ trại một cây vàng để chuyên làm công tác giáo dục phụ trách nhà giữ trẻ, không phải đi cuốc đất, khỏi chân lấm tay bùn đầu tắt mặt tối. Số bà sướng cho nên vất vào chỗ nào bà cũng sướng. Hành quân cũng sướng. Ở tù cũng sướng. Số bà «vượng phu ích tử» cho nên chồng con bà cũng sung sướng theo.

Nữ chiến sĩ hậu cần của đoàn quân chiến thắng không những chỉ chiếm được Miền Nam, chiếm được Campuchia, bà còn... chiếm được cả ông sĩ quan chồng của một bà Việt kiều ở Mỹ. Ông sĩ quan cộng hòa ở tù cải tạo gặp «nữ hoàng trầm hương» vài lần là «say» luôn. Vợ con ông di tản sang Mỹ, ông bị kẹt lại, đi tù, lâu ngày, nhìn thấy «nữ hoàng» trắng trẻo, hấp dẫn, đôi mắt bà nhìn đi đâu cũng như là nhìn ông, cúi mặt xuống cười chum chim mà cũng hình như là cười với ông. Thân hình mảnh mai mà sao hai vú bà thây lầy, bà quay qua quay lại, ngẩng lên cúi xuống, đi, đứng, nằm, ngồi... cách gì cũng thấy nó thây lầy. Chết người được. Đã vậy có lần gặp nhau ở sân trại giam, người nữ tù

hình sự lại còn trách ông sĩ quan tù chính trị :

- Miền Nam đẹp thế mà anh không biết giữ đón em vào, để cho họ chiếm được lại còn bỏ tù cả hai, biết đến bao giờ mới ra.

Ông sĩ quan tù binh trách :

- Chính em vào giải phóng và tiếp thu rồi bắt tôi bỏ tù còn nói gì nữa.

- Em mà giải phóng cái gì, em chỉ đi «làm kinh tế» thôi. Em cũng đâu có muốn bỏ tù anh, nếu quyền bính trong tay em thì em đã giam giữ anh ở nhà em cơ. Vì không có quyền em mới tìm đường vào đây gặp anh. Khi nào ra tù ở với em nhé.

- Tôi mất tất cả rồi, ông Thiệu bảo thế, không còn gì, nhà cửa xe cộ tiền bạc... mất hết, làm sao bao bọc em.

- Còn. Anh vẫn là anh. Đâu có mất tất cả như tổng thống nói, ông sĩ quan cộng hòa ạ. Em có nhà có vàng, em sẽ bao bọc anh, coi như em bắt được anh làm... tù binh.

- Thế còn chồng em để ở đâu ?

- Ra tù là em đốt. Vợ vắng nhà ông thần lẹo tẹo với mấy con «cái» trong đơn vị, con em nó lên thăm nói

cho biết. Trước đây, hồi còn bé ở ngoài Bắc em nghe nói trong Nam có bà chế xăng đốt chồng phải không ? Hết ý ! Em sẽ trừng phạt kiểu đó.

- Rồi em đi tù nữa sao.

- Ờ nhỉ, thôi bỏ qua. Thây kệ. Ở chung. Em quản lý được cả hai. Em là cán bộ hậu cần xuất sắc có nhiều thành tích huân chương cao quý và giấy khen. Chỉ sợ anh đi Mỹ với vợ anh.

Rồi bà nháy mắt :

- Bắt được tù binh mà để sống thì uổng lắm. Chiến thắng mất cả ý nghĩa. Phải giữ cho bằng được thì thắng lợi mới toàn diện và triệt để.

Không ngờ ít lâu sau ra trại hai người gặp nhau thật, «nữ hoàng» chạy chiếc xe cub của con gái lên Sài Gòn tìm đến chỗ ông sĩ quan cựu tù chính trị tạm trú chờ xuất cảnh sang Mỹ, họ ở với nhau cách nhật, hai ngày gặp một lần.

Bà khoe có người thợ tẩm quất mù điệu nghệ, và có lần còn chở anh ta lên đám bóp cho ông. Anh mù ngồi phòng ngoài hút thuốc uống nước, chờ họ yêu nhau xong hiệp một thì vào xoa nắn cho hai người, khi họ cảm thấy thư giãn lại mời anh mù ra phòng ngoài hút

thuốc uống nước tiếp để họ yêu nhau hiệp hai.

Đến chiều bà lại chở anh phở bình cự chiến sĩ lái về vùng ngoại ô, bà dúm vào tay anh tờ giấy xanh 10 đô, nói của ông khách trả công. Bà hậu cần bỏ tiền túi bao bọc cho người sĩ quan thất trận. Vợ con từ Mỹ gửi về cho ông mỗi tháng hai trăm, ông sĩ quan cũng đem ra tính bao gái nhưng bà nói ông giữ mà... tiêu vặt, tiền Việt kiều cho ông chỉ bằng tiền lẻ của bà cất giấu. Bà nói đùa «Nhân dân làm chủ. Em là nhân dân.»

Bà cất giấu tiền và vàng ở một chỗ chỉ mình bà biết. Bà giấu chồng giấu con vì bà không tin ai. Bà sợ chồng biết sẽ đem cho gái. Bà sợ các con bà biết sẽ tiêu xài phung phí phá nát tài sản của bà. Có nhiều lúc bà cũng lo sợ nếu chẳng may bà gặp tai nạn thì rồi của cải ấy sẽ ra sao vì trên đời này không một ai biết chỗ cất giấu. Nhưng nỗi lo chồng con phá hại lớn hơn nỗi sợ tiền của mất hút.

Cho đến khi bà bập phải người tình sĩ quan chế độ cũ thì đã có lúc bà định trao phỏ của cải bí mật ấy cho chàng ! Đúng là đến cái lúc... ái tình nó làm cho bà hồn nhiên ngây thơ ra. Bà chưa chỉ chỗ bà giấu của cho chàng nhưng bà đã bắt chột đề nghị trả cho bà Việt kiều vợ của chàng một tỉ bạc tiền ta, tương đương với gần một trăm ngàn tiền Mỹ, nếu như bà ấy về đón chồng đi.

Bà nhìn người tình nhân nằm bên cạnh đang lim dim đôi mắt nhìn lên con nhện chằng tơ trên trần nhà. Đôi mắt chàng ôi chao sao mà quyến rũ mê hồn, bà chưa thấy đôi mắt nào có hấp lực với bà như thế.

Bà chợt nhận ra rằng đôi mắt của chồng bà và cả những gì khác nữa của ông cũng đều... tầm thường không thể chịu được. Bà đã không nhìn ra những cái vô duyên của chồng. Cái mặt hô vô duyên, cái tóc bù xù vô duyên, cái tay khằng khiu vô duyên, cái chân xương xẩu vô duyên, rồi cái đầu gối cục mịch trên cái chân đó cũng vô duyên luôn, đừng nói tới những cái ngón chân què mùa, nước da tái tái què mùa.

Bà thấy chồng bà in hệt các anh lớn ở trên, từ bác cho đến các anh cả, anh hai, anh ba, anh tư, anh năm, anh sáu, anh bảy... anh mười, anh nào cũng giống nhau tai tái, vô duyên... Chỉ khác là họ trèo lên được chỗ cao mà ngồi mà hưởng, còn chồng bà suốt một đời làm anh đảng viên quèn, chuyên môn vỗ tay hoan hô phe ta và vung tay đá đảo phe địch, khư khư ôm cái hào quang «sự nghiệp cách mạng» và «quyền lợi chính trị» không tưởng.

Phải chi chồng bà vung lên được, không bằng anh Mười thì ít ra cũng ráng thành anh Đỗ 20 cho em thừa cơ «bên Tàu có loạn», xây dựng sự nghiệp cho bằng

các anh ấy. Không, người đảng viên chân chính chồng bà không phát lên được, không tỉnh ra được, thì bà phải trưởng thành trong gian nan khói lửa của cách mạng thôi.

Bà nghĩ mình may mắn thoát ra khỏi cái vỏ ốc mượn hồn ấy và kịp chụp giắt được một khoản cụ thể cách mạng giấu đi làm của riêng. Chứ cứ như ông chồng của bà thì chỉ để cho lãnh đạo sử dụng làm tay sai, công cụ, quân cờ... Chồng bà không biết chen chân lên làm anh lớn như các anh lớn để bà làm chị lớn quyền thế cho bõ với gian khổ hy sinh trường kỳ. Bà nghĩ không hiểu sao, thật không hiểu sao bấy lâu nay bà không nhận thấy nó như thế. Phải đợi đến bây giờ, đợi đến lúc «bắt gặp» đôi mắt chàng, đợi đến lúc tuổi sắp già bà mới nhận chân ra sự thể nào nùng ấy !

Bà cũng tiếc cho bản thân mình, sao không vùng lên chơi bạo hơn nữa, sao bà chỉ có gan làm giàu mà không có gan làm lớn. Trách chi chồng bất lực. Chính bà cũng vẫn còn yếu đuối, chính bà cũng còn bị giới hạn trong vòng sợ hãi không dám bung ra cao hơn nữa.

Nhìn lại các anh lớn, có anh nào quá trình hơn vợ chồng bà đâu. Anh thì xuất thân là một tay hoạn lợn, anh thì làm bồi phòng dưới tàu thủy, anh cạo mủ cao su trong các đồn điền Tây thuộc địa, anh thì đi ở... thế

mà các anh ấy nhảy lên ngôi vị đứng đầu cả nước, trong khi bà còn có đi học, còn là con gái Hà thành... lại chịu lép cam phận xếp hàng ngay ngắn trong đội ngũ đảng viên... mút mùa cho đến lúc bị họ gạt ra ngoài. Bài bản để trở thành... nhà cách mạng lớn thì cũng chỉ là những khẩu hiệu phổ biến từ Liên Xô sang đến Trung Quốc, vào Việt Nam sáng tạo bốc phét thêm nữa, chỉ cần nói năng sao cho hấp dẫn là ăn tiền. Các anh ấy đều leo lên thế cả. Chỉ tại mình không dám mà thôi. Nếu dám, biết đâu giờ này em đã... đón anh vào phủ chủ tịch.

* * *

Ông sĩ quan lắc đầu :

- Bà ấy không chịu đâu.
- Em trả giá thêm nữa.
- Em muốn mua anh à ?
- Bao nhiêu em cũng mua. Người cộng sản phải dám nghĩ dám làm, giải quyết táo bạo.
- Nhưng anh biết vợ anh sẽ không bán.
- Một trăm ngàn đô la đâu có phải là ít.

- Anh ở tù lâu quá, xa cách xã hội lâu quá, nên bây giờ anh không còn biết được trị giá tiền tệ là bao nhiêu, nhưng anh biết được một điều là, vợ anh, bà ấy sẽ không bán chồng bán con.

- Tại sao ? Tại sao anh biết ? Tại sao bà ấy lại không... bán.

- Tại vì bà ấy... không mua.

- Em thấy là anh còn thiết tha với vợ anh lắm. Nhưng em cũng đã từng thấy anh thiết tha với em không vừa, nhiều lắm, mọi lúc, mọi nơi, mọi lần, cả bằng mắt anh nữa, nhìn vào mắt anh em thấy... tất cả ở trong đó.

- Mở cho anh lon bia. Châm cho anh điều thuốc.

nói :

Bà mở tủ lạnh lấy lon bia, khui đưa ông, châm điều thuốc hút một hơi nhẹ gắn vào môi ông. Xong bà

- Ở lại với em anh sẽ làm chủ tất cả, em và của cải của em. Tất cả những thứ phi nghĩa.

- Nhưng cộng sản họ lại làm chủ anh.

- Không lo chuyện ấy. Tại các anh bị họ bỏ tù một lần nên anh nào cũng sợ, anh nào ra tù cũng chỉ mong chóng

thoát ra nước ngoài. Như thế là chạy trốn. Anh đừng sợ gì cả. Với cộng sản nếu sợ là họ trấn áp, còn không sợ là họ cũng thua thôi. Em là... cộng sản em biết. Anh cứ ở lại yêu em chẳng ai làm gì được anh, không có đũa nào đụng được đến... lông chân anh. Chồng em cũng không làm gì được anh cho dù anh ta là đảng viên. Em tuy bị khai trừ nhưng em cũng đã từng là đảng viên, em bảo vệ cho anh, anh phải tin tưởng ở em, anh thân yêu ạ.

- Anh cũng rất muốn sống với em chứ.

Ông nói thế và cứ nghĩ đến nụ cười chúm chím mời gọi, đuôi mắt long lanh và nhất là hai vú thây lầy. Người đàn bà sung sướng nhẩy sà xuống chụp lên người ông. Thì ông lại bóp hai cái thây lầy vậy. Điều thuốc cháy rụi trên chiếc gạt tàn, lon bia sủi tăm không ai uống.

- Hay là em... đi sang Mỹ với anh.

- Theo anh sang Mỹ cho vợ anh... xé xác em ra à ? Các bà vợ sĩ quan cộng hòa vẫn nổi tiếng là ghen ghê gớm...

Một lát bà nói tiếp :

- Phe cộng sản chúng em đã tạo ra được một thói quen làm cho tất cả thiên hạ đều phải sợ hãi. Đối phương sợ hãi đã đành mà chính ngay trong nội bộ cũng sợ hãi

lẫn nhau. Thế thì tại sao lại không dùng cái uy tín sẵn có ấy mà xử sự. Bà ấy, vợ anh về đây chỉ cần... hù nhẹ một tí là sợ hết hồn, bà nào cũng vậy, còn lòng dạ đâu mà ghen với tuông nữa, lo chuồn về Mỹ gấp. Nhưng nếu em sang Mỹ với anh thì chẳng khác nào nạp mạng cho các bà ấy làm thịt. Tan nát đời hoa là cái chắc. Em chẳng dại gì bỏ xứ mà đi. Ở đây tuy em bị khai trừ nhưng em đã biết hết các đòn phép thủ đoạn, em rành rẽ các thứ «võ» của cộng sản, em lại có nhiều tiền, em sống như bà hoàng, em chẳng tội gì phải đi đâu. Em đã có một đứa con là công dân Mỹ rồi thì em la... mẹ của Mỹ chứ bộ. Em còn sắp làm... bà ngoại của Mỹ con nữa cơ. Em cũng thích cái lối phét lác của anh Sáu Thọ. Anh ta thường hay kể chuyện trả lời bốp chát Kissinger cứ y như chơi trò Trưng Quỳnh trả lời sứ Tàu. Khi anh ta nói chuyện với Kissinger về việc dạy ở đại học Harvard, Kissinger hỏi Thọ có bằng tiến sĩ không, «anh lớn» bèn nói không có bằng tiến sĩ nhưng là... bố của tiến sĩ, chả hiểu tình tiết có thật như thế hay đi xa về bịa chuyện phét lác, nhưng bọn đảng viên chúng em thì rất khoái cái giai thoại học tập chính trị này. Em nghe miết những chuyện như thế nhiều rồi, em đã quen thân mất nét. Các «anh lớn» bị bệnh huyễn hoặc hoang tưởng truyền cho đảng viên chúng em, nay bị di căn, cả bây bây giờ sống và nghĩ và hành động như một lũ âm binh ma trôi quỉ

ám không hồn. Nên em cũng phải khoe với anh rằng các cháu của em cũng sẽ đậu tiến sĩ của Mỹ chứ không phải phó tiến sĩ Liên Xô và em cũng sẽ là... bà ngoại của tiến sĩ như các «anh lớn» trên trung ương vậy. Anh nên ở lại đây với em, anh mà ở lại đây thì em sẽ cung phụng anh theo tiêu chuẩn Trung Ương Đảng, còn hơn cả tiêu chuẩn hưởng thụ của các đồng chí trong Bộ Chính Trị nữa cơ. Chúng ta sẽ là Trung Ương Đảng và là ông bà ngoại của các cu tý tiến sĩ thời đại. Anh yêu. Ở lại quê hương đi tù cộng sản chúng ta khổ như chó, sang Mỹ tuy không khổ nhưng anh cũng sẽ không sung sướng bằng... chó, em nghe nói vậy có đúng thế không anh ? Ở lại đây với em, chúng ta sẽ có kẻ hầu người hạ, chi ra tí tiền là có quyền sai bảo người khác. Sang Mỹ anh sẽ phải hầu người ta, nghe anh phải đi hầu thiên hạ em sót sa cả cõi lòng. Người ta nói đàn bà sang Mỹ thì sướng chứ đàn ông sang Mỹ khổ lắm phải không anh ?

Ông cựa từ ngòai nghe mà cứ ghệt người ra không nói gì được, chi bằng thì hãy cứ hưởng cái tiêu chuẩn sẵn có này đã. Ông chậm rãi than thở :

- Anh là kẻ thất trận. Anh không biết gì đến cái tiêu chuẩn trung ương hay địa phương. Kẻ thất trận chỉ phải ân hận nghĩ đến những nỗi đau khổ của những người đã lữ theo phe mình trong cuộc chiến và những oán trách

của những người đã lỡ kỳ vọng chờ đợi cái ngày được phe mình giải phóng không bao giờ xảy ra.

Người đàn bà rên rỉ :

- Tội nghiệp cưng của em ! Anh không bao giờ thua trận cả.

Một lần nghỉ giải lao, người đàn bà đặt hai chân người đàn ông trên đùi mình tỉ mỉ cắt móng chân cho chàng.

- Ngón chân anh cũng... đẹp.

- Hai chân hai tay này đã từng lội bùn bốc phân trong các trại tù...

- Thôi, quên đi, đừng nhắc đến những thứ đó nữa. Em cũng đã từng bị cuốn hút vào cái phong trào lội bùn bốc phân như toàn quân toàn dân ngàn lần anh hùng. Giờ đây những chân những tay này đã được đảng cử em săn sóc... thì còn oán trách nổi gì.

Nói rồi bà cúi xuống mút từng ngón chân người tình, áp má bà vào gan bàn chân, bà thì thầm với cái chân đã ngâm bùn ấy :

- Ôi, không hiểu tại sao em lại thay đổi đến thế. Em chưa bao giờ làm thế này với chồng hay với bất cứ ai khác... Nhưng em bắt cần, từ nay em từ bỏ hết, em bỏ

đảng, em bỏ sự nghiệp, em bỏ chồng, bỏ tất cả để yêu anh. Anh có yêu em không ? Yêu em theo kiểu cộng hòa đi anh. Các anh gọi thế này là «vác cây qua núi» phải không ? Em đang «vác cây qua núi» à ? Hay gọi là «nín thở qua sông» ? Em đang nín thở muốn đứt hơi nè... Anh ơi !

- Thế nào là yêu kiểu cộng hoà và thế nào là yêu kiểu cộng sản hả em. Hồi bị tù ở Vĩnh Phú anh nghe công an quản giáo họ đọc thơ cho nhau nghe :

«Mò 1... bóp v... bốn hào hai», «Vuốt tóc sờ vai hai hào một».

Nắc thang giá cả gắp đôi như thế là... nghĩa lý gì ? Bà đâm thùm thụp vào lưng người tình :

- Anh không được nói những câu... tục tĩu của tụi nham nhở đó. Chúng nó nói chuyện đi chơi... nhà thổ đấy.

- Hồi đó sao rẻ vậy, tiêu tiền xu tiền hào thôi à ?

- Dạ. Giá gạo được nhà nước ấn định suốt thời kỳ 54-75 bằng mấy hào một cân cho nên giá các thứ hàng họ khác đều theo cái mức đó cả. Mọi thứ đều do nhà nước quản lý cho nên nhà nước định giá bao nhiêu là cứ bấy nhiêu thôi, không lên xuống trời sạt bao giờ.

Ông cựu sĩ quan nhớ ra :

- Thảo nào linh mục Cần ở Sài Gòn đọc sách báo của Miền Bắc thấy giá cả ổn định bèn viết báo Đối Diện tấmtắc khen ông Hồ giỏi làm kinh tế tài chánh, trong chiến tranh mà giữ được giá gạo đứng vững mười mấy năm, không bị suy thoái như giá cả của thị trường tự do. Thế mới khiếp chứ !

- Anh nói gì khiếp ?

- À, không. Anh nhớ lại chuyện cũ. Thôi, bỏ qua. Trở lại chuyện bây giờ. Anh cũng đâu có đòi hỏi em làm như thế này cho anh.

- Tại em muốn thế. Tự nhiên em muốn thế. Em điên rồi. Em u mê tối tăm rồi. Hay là em đã giác ngộ rồi. Em đã bừng tỉnh tìm thấy tình yêu nơi anh. Em muốn giữ lấy anh mãi mãi. Em chỉ muốn làm cho anh sung sướng.

- Làm gì có... tình yêu trên cõi đời này hả em. Chỉ có khoai sắn và bạo tàn. Chỉ có thể xác và quyền lực.

- Thế bây giờ là cái gì ? Hai ta ở với nhau lúc này là cái gì ?

- Anh cũng không biết nó là cái gì nữa. Anh đã bị dẫn xuống đến tận cùng hố thẳm, bây giờ trôi lên, cũng

không biết rồi sẽ ra sao, bởi vì mọi sự đều đã đi quá xa, mọi thứ đều đã quá trễ, anh như một kẻ lạc hậu, anh tụt lại phía sau của lịch sử vì anh vắng mặt bấy lâu... Gặp em cuu mang, em cho anh các thứ, trong chốc lát, nhưng thử hỏi được bao lâu, bởi vì chính em cũng không làm chủ được em cơ mà, em cũng chỉ là người sống tạm bợ...

- Em không cần biết những điều ấy. Em có một số của cải cất giấu đủ xài suốt đời và đủ bao bọc cho anh suốt đời, em không cần gì khác nữa, em không muốn biết gì khác nữa. Em có một kinh nghiệm sống vồn vện như thế. Anh đừng thèm nghĩ ngợi gì lôi thôi. Hãy nằm yên cho em... ăn tươi. Cái gì xài được là xài liền. Ăn tươi được là ăn tươi ngay không để dành phơi khô. Cái gì chụp giựt được là phải chụp ngay, cái gì cất dấu được cho mình là cất dấu ngay làm của riêng tấp lự. Không «oong đơ» gì cả !

Ông sĩ quan cựu tù nói :

- Không có gì là chính nghĩa hay phi nghĩa. Không có gì phải cần nghị quyết hay thông điệp. Nàng cựu đảng viên nói :

- Dạ. Tình yêu chỉ cần cật lực hay thực mạng.

Trả người mù về nhà anh ta xong, bà về nhà bà. Chồng bà cũng vừa từ kho quân nhu Quân khu 7 về tới. Bà cảm thấy hài lòng, trong ngày bà đã quản lý được cả hai chế độ. Ăn khóp.

Ông sĩ quan cộng hòa lâu ngày thiếu thốn nay vớ được quá đã, ngủ lăn quay ngày sau mới dậy nổi. Chưa lại sức thì ngày hôm sau nữa đã tới, người tình lên thăm. Quay vòng. Cứ thế. Ít lâu sau ngã bệnh xanh xao vàng vọt, sợ quá ông trốn luôn. Ông nghiệm ra rằng khi ở trong tù khát khao mòn mỏi quá nên ai cũng tưởng mình sung sức, mong ngày về sẽ biểu diễn những tuyệt chiêu đã nghiền ngẫm trong đầu bấy lâu cho đời biết quốc gia là gì. Ai ngờ sức tàn lực kiệt. Ngày tàn bạo chúa. Thời oanh liệt nay còn đâu. Tháng năm lao tù đặng đặng đã xói mòn hết tất cả sức lực con người.

Một người cháu thấy vậy can :

- Chú phải giữ gìn sức khỏe. Cái máy xe bỏ phế lâu ngày, cũ kỹ, nay chạy quá tải là tan hoang ngay.

Chú cháu cười với nhau thông cảm. Nhưng chỉ tuần lễ sau lại sức, ông chú quên mất lời cháu dặn nhớ cái thân hình có cặp vú thây lầy bèn tìm lên nhà bà ta. Họ lại dính vào với nhau những khi ông chồng mãi loay hoay làm việc trong kho quân nhu.

Chiều xuống ông chồng sắp về thì ông nhân tình rút lui vào thành phố. Hình như ông sĩ quan quen tạt đánh giặc kiểu xưa, ngày làm đêm nghỉ. Cứ thế. Nhưng nhịp gấp có thừa hơn, có khi ba, bốn ngày một lần. Dù sao thì cũng phải lượng sức mình, bảo tồn lực lượng, theo lời khuyên của thằng cháu hiểu đời. Ai nhớ ai thì đi tìm, hoặc ở căn nhà năm gian trong vườn cây ngoại thành, hoặc ở căn phòng máy lạnh trong thành phố.

Bà chị cả thấy ông em giao du với nữ Việt Cộng từ ngoài Bắc vào thì lo ngại, bà sợ em mình vừa đi tù về bị «địch vận» nó mê hoặc, nó «gài bẫy», nó «mỹ nhân kế»... Bà sai các con đi tìm «chú mày về đây cho tao bảo». Bà giữ chặt em ở nhà không cho đi đâu. «Gửi fax cho thím mày về mà đem «cục cung» đi càng sớm càng tốt kéo Việt Cộng nó chiếm mất». Một cuộc giằng co quốc cộng ? Người cháu nheo mắt nói với ông chú :

- Thiếu thôn lâu ngày, chú cứ từ từ, nhẫn nha, vừa phải, đúng mức... mà hưởng di sản chiến tranh, không có Việt Cộng nào đâu, đừng nghe lời mẹ cháu nói mà hãy đề phòng bà thím về... đánh ghen !

Rồi nó hỏi :

- Chú lắm «đào» quá, dễ thường gom lại cũng được cả... tấn ! Ông chú nhún vai :

- Làm gì có, cộng chung lại cũng chỉ một hai tạ là nhiều.

Thế là ông cựu tù binh cứ lén lút trốn gia đình đi với gái. Người nữ cựu tù hình sự cũng trốn chồng đi với trai. Đôi «gian phu dâm phụ» mút mùa hậu chiến.

2

Anh cựu chiến sĩ lái đã từng được các tay «tầm quát quốc tế» bên Campuchia đâm bóp cho nhiều lần thời gian anh làm «nghĩa vụ» bên đó cho nên anh biết hết các ngón nghề của «khoa» trị liệu. Về làng phé binh gặp lại nhau, anh ta bèn hành nghề tầm quát mà người thường xuyên anh ta phục vụ là bà.

Về sau anh gá nghĩa với một goá phụ trong làng, chị trước đây là vợ của một phé binh chế độ cũ, nhưng chồng chị đã không sống nổi vì chế độ cũ sụp đổ mất hết trợ cấp sinh sống và thuốc men, anh qua đời để lại người vợ goá bụa cô đơn trong cái «xã hội xã hội chủ nghĩa» rất lạ lẫm và hoang tưởng đối với chị.

Chị lần lượt bị đẩy ải ở các nông trường trồng dưa ở Cầu Sáng, Đức Hòa, rồi sau bị điều lên đào kinh dẫn nước Củ Chi. Ở vùng đất phèn gai dưa đã ghim không biết cơ man nào vào hai bàn tay của chị. Ở vùng đất trắng sỏi đá Củ Chi hai bàn tay ấy lại một lần nữa chai cứng bởi cuốc, xẻng, quang, sọt... Nhưng rồi cuối cùng những hoang tưởng kinh tế của nhà cầm quyền mộng du cũng đến lúc phải rã ra, vùng đất phèn lại trở về hoang phế, con kinh dẫn nước bị cỏ lác lau sậy mọc lên che phủ. «Lãnh đạo» tứ tán khắp nơi tìm đến những chỗ

hoang tưởng khác và những nô lệ được buông tha. Chị bèn tìm về chốn cũ sống lang thang vật vờ.

Khi chị thấy anh mù quơ quơ cái gậy đi ngoài đường miệng rống lên rao «tắm quất đây» bèn hỏi chuyện, biết là phé binh mới, chị bèn nảy ra ý định làm ăn chung, chị sẽ dẫn anh đi hành nghề. Anh lo phần đâm bóp cho khách, chị lo về phần sáng.

Hai kẻ khốn cùng thành một công ty, một liên minh, một hợp tác, một cộng đồng, một hoà hợp thách đố giữa cái xã hội loài người nhiều nhưng khốn khổ... Chị lại dọn về ở căn nhà trước kia của chồng chị bị cách mạng tiếp thu, mà nay là nhà của anh bộ đội mua được bằng tiền toa rập buôn lậu gỗ trầm.

Trong căn nhà một gian lợp tôn vách gỗ cũ kỹ trải qua bao nhiêu đời thay đổi nằm ở vùng ven đô, bây giờ đã có một gia đình mới. Hai người bàn với nhau muốn khá phải «tiền» về Sài Gòn.

Chiều chiều người ta thấy một người đàn bà giắt một người đàn ông mù lên xe đồ vào thành phố. Họ tìm đến các khách sạn có Việt kiều để xin được đâm bóp. Ngày đầu tiên anh thợ đâm bóp cứ thành thật khai ra với khách hàng từ nước ngoài về anh là thương binh bộ đội cấp 3 tàn phế, thấy vẻ mặt ông khách có vẻ không

hài lòng, người đàn bà sáng mắt nhận ra ngay tình thế bất thuận lợi bèn kéo anh ra một chỗ vắng «nhất trí» với anh về lập trường chính trị mới cho phù hợp với công cuộc kinh doanh kinh tế thị trường.

Với những tay công an và bảo vệ thì đưa nhãn hiệu thương binh cụ Hồ ra cho dễ bề ra vào khách sạn. Nhưng với khách hàng Việt kiều thì anh phải là cựu chiến binh Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa, thương binh mức độ tàn phế 100%, anh hãy cứ ngâm miệng chăm chỉ đấm bóp xoa nắn, để cho chị lãnh trách nhiệm mộ tả chân dung người thương binh chế độ cũ. «Mùa đông đã đến đây rồi, cùng nhau đan áo cho người chiến binh...», «...Anh trở về trên chiếc băng ca, trên trục thẳng sơn màu tang trắng... anh trở về bại tướng cụt chân», hay là «... Đạo phổ mùa xuân, bên người yêu tận nguyên chai đá...»

Chị cảm ơn các vị nhạc sĩ đã giúp cho chị lồm bồm hát những câu ca nổi tiếng một thời.

Không còn gì, không còn gì là trợ cấp tử tuất, không còn gì là trợ cấp thương phế binh cô nhi quả phụ, không còn gì là niềm hy vọng, không còn gì là niềm tin chế độ, không còn gì và không còn chỗ nào cho chị nương tựa, chỉ còn lồm bồm những câu hát để lợi dụng làm kế sinh nhai. Xin cảm ơn, chị xin cảm ơn các vị nhạc sĩ mà chị chẳng biết ai với ai.

Chị cũng lồm bồm tí hiểu biết về Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa, từ các binh chủng, các đại đơn vị, các quân y viện, đến các sinh hoạt biến chuyển chiến sự trong vùng chồng cũ của chị đánh giặc, bị thương và những năm tháng cuối cùng trước khi... mất nước. Anh là bộ đội thì anh lo đối phó với quân đội và công an nhân dân. Chị là gia đình binh sĩ cộng hòa thì để chị liên đới với Việt kiều về thăm quê hương...

Mục đích cao nhất của chung hai người là kiếm được càng nhiều tiền Mỹ càng tốt. Cuộc làm ăn dựa trên cơ sở «đầu vào» của lợi nhuận. Cứ như thế chiều chiều dắt nhau tiến về Sài Gòn, nửa đêm hai kẻ hiệp thương lại dắt nhau lui về căn cứ ở ngoại ô với một túi tiền và thức ăn, hàng hóa lặt vặt mang nhãn hiệu nước ngoài của những vị khách tốt bụng. Hai người ăn uống no nê, tắm rửa rồi ôm nhau ngủ cho đến trưa ngày hôm sau mới trở dậy để sửa soạn một ngày mới.

Căn nhà lợp tôn một gian được ngăn ra làm hai, phần ngoài có cái bàn và bốn ghế gỗ gọi là phòng khách, phần trong kê chiếc giường gỗ trải chiếu gọi là phòng ngủ. Phía sau nhà cách một ô sân nhỏ đến gian bếp một mái. Ô sân nhỏ có thùng chứa nước để tắm rửa.

Ngày xưa mỗi lần tắm chị phải đóng cửa ngăn cách với nhà trên vì chị e thẹn với chồng, bây giờ chị có thể

để ngỏ cái cửa ấy khi tắm vì chị biết người chồng mới không nhìn thấy chị. Chị thoải mái khỏa thân xối nước mà không hề cảm thấy bị nhìn ngắm. Chị tự do, ôi chao, sự tự do sao mà giản dị và dễ dàng thế. Chỉ cần đứng trước người mù.

Nhưng chị lại thấy tiếc thương cho người chồng đã qua đời, có sao đâu mà ngày ấy chị phải e thẹn với

anh, chị đã không cho anh nhìn chị khi tắm. Cũng tại một lần anh cười chúm chím khi thấy chị cởi áo, chỉ có thể thôi mà chị đã phải trốn tránh nụ cười của anh. Bây giờ nếu anh còn sống chị có thể cho anh nhìn mãi mãi. Nhưng mọi sự đã qua rồi. Không còn có thể lấy lại cái đã mất. Với người chồng hiện tại, chị có cởi hết đứng trước mặt anh thì anh cũng đứng đưng không biết gì. Anh có thể «thấy» bằng tay anh nhưng anh chẳng thể «nhìn» bằng mắt để mà cười chúm chím. Có lần anh đứng ngay cửa xuống bếp, tai anh hơi vênh lên nghe ngóng tiếng nước xối trên thân thể chị. Chị thấy anh đang «nghe» chị khỏa thân.

Anh phé bình mù có lần hỏi :

- Em trắng bóc, vàng vàng, hay ngăm ngăm... ?
- Anh cần gì phải biết ?

- Tôi muốn được biết. Tôi có thể hình dung ra cơ thể của em nhờ hai bàn tay xoa bóp rành nghề này, nhưng tôi chịu thua chẳng thể hình dung ra em nhan sắc thế nào.

- Biết cũng chẳng ích lợi gì. Có những điều thà đừng biết lại tốt hơn là biết rõ.

- Cái bà «nữ hoàng trầm hương» tôi đã biết từ ngày tôi chưa bị mù, cho nên sau này tầm quất cho bà ấy tôi đều như đã thuộc lòng tất cả. Còn với em, tôi cố gắng hết sức mình cũng vẫn thấy chưa bao giờ nhập được vào trong em và cũng chưa bao giờ cảm thấy được là em đã chìm vào trong tôi.

Người đàn bà thấy cần phải khuyên bảo anh ta một điều :

- Đừng bao giờ đem chuyện ấy với người này kể cho một người khác nghe. Nếu anh đem chuyện bà ta ra nói cho người khác nghe là anh đã mắc sai lầm trầm trọng. Đó là cung cách của những người tồi.

Người thợ tầm quất ngồi thừ ra một lát mới nói nên lời :

- Tôi xin lỗi em. Tôi tồi thật. Nhưng tôi phải thú nhận rằng tôi bòn chòn quá. Tôi bây giờ có ăn no, có tiền xài,

lại có em trong đời, nhưng tôi thấy rõ ràng là tôi như kẻ chẳng có gì hết vì tôi chẳng nhìn thấy em như thế nào.

Người đàn bà an ủi anh ta :

- Tôi hiểu và tôi thông cảm với anh. Anh là người thứ hai trong đời tôi. Kể từ ngày chồng tôi bị thương chứ không phải từ ngày anh ấy mất, tôi đã không biết tới chuyện như thế này, bây giờ với anh, tôi nhớ lại, và tôi công nhận là anh đã làm đầy đủ phần việc của anh, cho dù anh không thấy đường.

- Tôi mang ơn em, không có em tôi sẽ chẳng biết lối nào mà lần mò.

- Anh đừng nói thế, anh còn có chính sách lo cho anh, chứ tôi đây này, chế độ sụp đổ, nhà cấp bị tiếp thu, chồng chết, tứ cố vô thân, không còn chỗ nào để nương tựa...

- Thôi, em đừng nói thế, em cũng đừng nhắc tới chính sách, tất cả chỉ là số không trống rỗng, không có chính sách nào cho chúng ta tiền bạc và thức ăn, không có chính sách nào đêm đêm ôm ấp chúng ta trong giấc ngủ. Chính em là «chính sách» cho tôi. Nghĩ cho cùng kỳ lý thì không có chế độ nào cung cấp được vợ cho một người đàn ông, chồng cho một người đàn bà.

Một lần nữa chị thấy lại cần phải nói lại với anh cho rõ :

- Khoan nói đến tình nghĩa vợ chồng. Hãy cứ hợp tác cái đã. Coi đây như sống chung hòa bình. Người cộng sản các anh có câu nói «góp gạo nấu cơm chung», phải thế không ? Đêm đêm ôm nhau ngủ cũng là một cách «góp gạo nấu cơm chung» mà thôi được chẳng ?

Anh thợ tâm quất khóc rống lên :

- Thế là sẽ có ngày em bỏ tôi. Em sáng mắt đi đâu cũng được, sẽ có ngày em bỏ tôi mà đi. Có phải thế không ? Còn tôi, một kẻ thông manh, không còn có thể nhìn thấy gì nữa của cuộc đời, tôi không thể bỏ em để đi đâu được nữa. Tôi cần em trong tất cả mọi việc, kể cả cái việc người ta lần mò trong đêm tối cũng xong, nhưng tôi không thể làm được việc đó nếu không có em nằm bên. Sau mỗi lần nhảy đực với em xong tôi sung sướng vô ngần, em có biết thế không. Em mà bỏ tôi em đi là tôi tuyệt vọng đến tận cùng. Cái thằng bác Hồ mà trước kia tôi vẫn rêu rao muôn vàn kính yêu cũng chẳng giúp gì được cho tôi cả. Chỉ có em. Chỉ còn có em. Em hiện xuống đời tôi như ánh chớp, tôi bất chợt có được em, nay nếu em biến đi thì tôi sẽ ra sao ? Tôi sẽ ra sao đây hở Trời ?

- Chưa có gì trầm trọng cả. Chưa nên nói đến những tiếng «bỏ đi». Anh sao quá nông nổi. Đã có gì đâu mà anh phải khóc òa lên như thế. Chúng ta không còn con nít để lãng mạn. Chúng ta đã trưởng thành, riêng tôi đã gặp quá nhiều nghiệt ngã, đã mất tất cả, cho nên tôi bình thản để sống, tôi biết phải biết quấy với cuộc đời cho dù cuộc đời có tàn nhẫn với tôi, tôi không chơi xấu với ai, tôi không bỏ ai nếu như họ không bỏ tôi...

- Tôi đâu dại gì mà bỏ em...

- Ở đây không phải là chuyện khôn dại. Ở đây là chuyện đúng sai. Khi nào người ta thấy sai sẽ tìm cách thay đổi. Biết đâu một ngày nào đó có người chột thấy mình sai lầm.

- Tôi sẽ không bao giờ nghĩ là mình đã sai lầm. Tôi biết rõ ràng là mình mù mắt. Tôi đã lê lét khắp đó đây nhưng nào có ai đưa tay ra dắt. Chỉ khi gặp em. Chỉ có em đưa tay ra dắt tôi, không phải một lần, mà là đã nhiều ngày qua. Em đã dắt tôi ở nhà, ngoài đường, lên xe, dắt đi, dắt về. Em đã dắt tôi ban ngày, em cũng dắt tôi ban đêm, em dắt tôi trong phòng tắm, em dắt tay tôi trên giường. Còn gì nữa mà đòi hỏi, em đã dắt tay tôi đi trong cuộc đời, em là người tổ chức mọi thắng lợi...

- Chính vì thế, chính vì tôi tận tình làm hết mọi công việc, ngay cả ở trên giường tôi cũng thường giúp một tay cho anh lắp ráp, tôi sẵn sàng làm hết, ngoại trừ việc đấm bóp cho khách hàng... mà có thể một lúc nào đó anh sẽ nhận ra rằng tôi đã bám vào anh để sống, thấy anh là cái kho tiền nên tôi vô lý khai thác. Có thể nghi ngờ như thế chứ ? Biết đâu đấy. Dù sao thì anh cũng là phe thắng trận. Dù sao thì tôi cũng là phe bại trận. Có đúng không nào ? Thế thì biết đâu đấy con người thắng trận bắt chợt nổi dậy dành quyền làm chủ. Và cũng có thể biết đâu đấy con người bại trận bắt chợt mũi lòng tìm cách rút lui ẩn danh. Anh sẽ nhận ra khi ăn nằm với nhau tôi cũng đã rướn người lên hòa với anh, tôi cũng đã hưởng được khoái cảm, tôi đã nhờ có anh mà được sung sướng. Không cần mắt nhìn, chỉ với hai bàn tay và cơ thể cường tráng, anh đã là một người đàn ông cực kỳ sung mãn. Anh tung hoành trên thân thể tôi với những thao tác tuyệt vời. Anh đã đưa đẩy tôi đi, anh đã dẫn dắt tôi đến, những khi ấy lại chính người mù dẫn dắt kẻ sáng, anh đã nhiều lần đem tôi đến tận cùng trời cuối đất. Và anh sẽ thấy rằng tuy mù nhưng anh vẫn là kẻ có thế, anh vẫn là kẻ cho đi chứ không phải chỉ là kẻ nhận về. Rồi sao. Rồi sự gì sẽ xảy ra. Ai mà biết được. Cho nên tôi mới nói, hãy chỉ là những kẻ hợp tác, hãy chỉ là những kẻ hùn hạp, nói theo thời thượng chúng ta hãy

chỉ là những kẻ sống chung hòa bình với nhau. Cái đã. Rồi thời gian sẽ đưa ta đi. Đừng vội. Hỡi anh thương binh yêu quý và tội nghiệp.

Người mù khóc lóc mùi mẫn như trẻ thơ, anh ta rúc vào cổ vào ngực vào bụng người đàn bà. Chị cũng ôm chặt lấy đầu người đàn ông mà vỗ về. Chị nói :

- Hãy khóc đi, khóc cho thật sung sướng, không có ai giúp chúng ta được gì đâu, không có chính thể nào giúp chúng ta được gì đâu. Ta cười, ta khóc, cũng do ta và cho ta mà thôi. Tôi rất tiếc là mình không còn khóc được nữa, để mà cùng hưởng với nhau niềm vui khùng khiếp và nỗi khổ êm đềm này.

Ông Việt kiều chỉ mặc chiếc quần lót nằm sấp trên giường cho vợ chồng người tắm quất làm việc.

Hình như ông khách vẫn còn trẻ, hàm răng giả trắng phau đẹp đẽ, mái tóc đen nhưng chân tóc thì bạc.

Người ông tỏa mùi hương chống hôi nách giống như mùi mốc.

Người chồng mù ngồi nơi cuối giường mân mê chân ông khách, anh ta bóp, bẻ, giật từng ngón chân một. Người vợ gác hơi trên lưng ông ta. Vừa làm vừa nói chuyện.

Theo lời ông khách kể thì ông là sĩ quan cùng đơn vị chồng chị làm lính ngày xưa. Sau một vài câu chuyện dọ dẫm, chị bèn nói :

- Vậy ông là xếp cũ của chồng em.

- Sư đoàn đông quân, đâu có biết hết được ai với ai.

- Dạ, thì bây giờ kể chuyện xưa, mình mới nhận ra tông tích cũ, mười mấy năm rồi biết bao thay đổi.

Một lúc chị thấy bàn tay ông khách chui trên đệm giường lách vào dưới đùi chị, chị giật mình ngồi xịch ra. Ông khách mỉm cười. Lát sau chị lại nghe bàn tay ấy lách tới nữa. Đến khi người chồng mù vào phòng rửa tay, ông khách hỏi nhỏ chị :

- Tôi... biểu chị một trăm đô chị chịu không ? Không thấy người vợ lính cũ nói chi, ông ta tiếp :

- Anh ấy mù đâu có thấy gì. Giữ «im lặng vô tuyến», mình làm thật nhanh, nhấp nháy là xong. Tôi về có một mình cả tuần lễ nay không được giải quyết kệt quá. Nhìn em xinh đẹp dễ thương, tôi nôn nao cả người.

Chị vẫn không nói gì, người khách lại năn nỉ :

- Không hiểu sao nhìn em tôi như nhớ đến thời cộng hòa xưa kia của chúng ta. Nó có cái gì dễ thương, nó có

cái gì riêng biệt, mà tôi không thể cảm thấy ở những nơi khác... Tôi đã đi nhiều nơi trên thế giới, bây giờ về lại chốn cũ, gặp em, tôi chợt bắt gặp quá khứ đời mình... Em bằng lòng cho tôi làm nhé. Không lâu đâu. Bây giờ tôi yếu rồi. «Check in» xong là «Check out» ngay. Em đứng khom lưng là đủ. Tôi biểu em... hai trăm.

Ông ta đứng lên vạch chiếc quần lót mỏng, sần sỏ bước tới. Ông ta đưa cái nghiệp của ông ta về phía chị.

Lúc đó chị mới giơ tay ra dấu cho ông ta ngưng lại. Bàn tay ra dấu của chị quyết liệt đến độ người bạn chiến đấu cũ phải ngồi phệt xuống mép giường. Chị gọi người mù trong phòng tắm đi ra. Chị nói với người khách :

- Chúc ông về thăm quê hương chuyến này vui vẻ.

Ông khách Việt kiều ngồi chờ người ra, ông bối rối lấy tiền trả công, hỏi :

- Bao nhiêu ?

- Thưa, vừa tắm quất vừa giác hơi xin ông mười đô.

Người khách đưa chị hai chục, chị trả lại ông ta mười đồng, ông khách nói :

- Tôi biểu anh chị mà.

- Vợ chồng em cảm ơn ông, lính cũ được gặp lại cấp trên ngày xưa, lại được phục vụ, chúng em hãnh diện lắm rồi. Không có gì quý hơn... tình chiến hữu.

Nói rồi chị dắt chồng đi ra. Đến ngoài anh mù hỏi :

- Sao hôm nay em lại từ chối tiền khách cho thêm.
Chị nhìn anh tội nghiệp :

- Tiền cần thật nhưng cũng có khi mình phải từ chối anh ạ.

Chị dắt anh ta đi như chạy ra khỏi khách sạn, chị muốn về sớm, không nhận mỗi khác nữa, phải về ngay căn nhà ngoại thành. Đến nhà chị kéo anh ta ra sân sau, chị cởi quần áo cho anh ta, đặt anh ta ngồi trên chiếc ghế gỗ, chị xối nước tắm cho anh, người mù ngoan ngoãn để cho vợ làm các việc vệ sinh cho mình. Dưới ánh trăng, chị nhìn ngắm thân thể anh, cái thân thể chị độc quyền, cái thân thể dành riêng cho chị, nó cân đối, đẹp đẽ, mịn màng. Con người anh chỉ bị đôi mắt tàn tật, chị tìm chiếc kính đen quen thuộc đeo lên cho anh, thế là xong, che đi một chút khiếm khuyết, anh sẽ là một người mẫu. Nghĩ cho cùng, mọi tội lỗi cũng chỉ do đôi mắt sáng. Vì có mắt anh thành tên xâm lược, vì có mắt anh thành kẻ buôn lậu, cũng vì có mắt anh mới là một tên ma cô theo đuôi những tên ma cô ăn chơi đàng

điểm. Nay đôi mắt sáng không còn, anh không nhìn thấy gì nữa, anh không còn khả năng tác yêu tác quái, anh bị lừa về một góc cuộc đời và anh trở thành người hiền lành an phận. Anh trở thành một người tình đáng yêu của chị. Chị xoa xà phòng thơm cho anh, thứ xà phòng ngoại của khách Việt kiều cho, anh sẽ thơm tho, anh sẽ đẹp đẽ... Chị hỏi :

- Mát không ?

- Mát.

- Thích không ?

- Thích.

- Sung sướng không ?

- Sung sướng.

- Hạnh phúc không ?

- Hạnh phúc.

Đến đây thì anh vùng dậy, anh tóm lấy chị ghì chặt vào lòng, anh lột quần áo chị ra, anh mò mẫm múc nước trong thùng xối lên đầu chị, anh mò mẫm tìm cục xà phòng xoa lên thân thể chị, chị cười rúc rích, hai người xoa xà phòng cho nhau, xối nước cho nhau... Rồi người

mù ảm người sáng mờ mẫm đi vào giường. Chị với tay bật đèn sáng để nhìn anh cho rõ, anh nói :

- Anh tiếc là mình không trông thấy em. Chị ôm đầu anh ghì vào bụng mình :

- Em bằng lòng anh như thế này. Đừng than tiếc gì cả.

* * *

Và cũng kể từ đó, anh phé binh mù tầm quất không có dịp đâm bóp cho «nữ hoàng». Thì may mà có con cháu, bà bèn chỉ cho nó cách thức xoa bóp, và nó nhanh trí thích nghi được ngay. Ngón nghề anh chiến sĩ lái học lóm được của các tay tầm quất quốc tế bên Campuchia, bà trùm buôn lậu học lóm được từ tay anh phé binh mù, bà chỉ dẫn lại cho con bé, chẳng hiểu rồi mai này con bé có truyền nghề lại được cho ai không ? Bà đã từng dám gọi người mù tầm quất cho hai người song bà không dám bảo con bé đâm bóp cho ông tình nhân. Bé nhưng có mắt, vẫn là mắt, nếu nó bép xép là rách việc ngay, bà cũng phải giữ thể phòng thủ. Bà chỉ sai nó đâm bóp cho bà sau khi ông cựu tù binh sĩ quan cộng hòa ra về, trả lại chỗ cho ông chồng đảng viên quen thuộc.

Gặp lúc cả nước ủa nhau phá vườn phá rẫy thi đua trồng tiêu, trồng điều, trồng ớt, trồng táo... xuất khẩu

thì bà cũng nắm bắt được trào lưu kinh tế dám nghĩ dám làm, bà bèn phá luôn thửa vườn trước nay trồng đủ các thứ cây cối gia dụng cho cuộc sống gia đình, bà thuê người, mua cột về dựng một vườn tiêu mấy trăm gốc... và bà trúng ngay liên tiếp mấy vụ, hột tiêu được giá bán ngay, thế là gia đình bà có TV, video đủ cả. Cậu và cô có Cub, có Dream mới tinh chạy vung vít lên tới Sài Gòn, vì thế mới học được nhiều hiểu biết văn minh văn hóa mới của thành phố và của thế giới bên ngoài. Sống ở ngoại thành nhưng cô cậu đã ăn mặc nói năng như người thành phố, cô vẫn thường gọi cháu là con nhà quê. Có khi cô cũng chê cháu bần. Cháu nhà quê thật tình vì cháu không biết cưỡi xe honda như cô cậu nhưng từ ngày có thêm những chiếc xe thì cháu còn biết làm thêm việc tỉnh thành nữa là lau xe cho cô cậu hằng ngày. Mỗi khi cô cậu đi đâu về là cháu lấy khăn lau ngay, hai chiếc xe lúc nào cũng bóng lưỡng. Nhờ vườn tiêu, tiền bạc bà kiếm được bằng buôn lậu đã được rửa sạch, bà ăn tiêu tự do thoải mái.

Cháu đâm bóp cho bà mỗi khi bà nhức mỏi. Nghề dạy nghề, lúc đầu cháu đâu có biết cách, nhưng cứ chịu khó làm theo lời bà dạy sẽ nên người nên việc, sẽ mở mắt ra chứ không còn đần độn như con nhà quê. Bóp hai tay bà từ trong trở ra. Bóp hai chân thì từ đùi trở xuống tới các ngón chân, bóp từ trên xuống không bao

giờ bóp từ dưới lên, đi từ dưới lên là ngược chiều âm dương bà sẽ bị loạn thần kinh là mày chết với bà. Khi bóp lưng cho bà cũng vậy, từ bả vai bà xuống tới hông. Những thớ thịt của bà thì to, hai bàn tay của cháu thì bé, nhưng vì cháu ngoan chịu nghe lời chỉ dạy của bà nên những ngón tay cháu cũng luôn lách thông thạo tạo cho bà những cảm giác sung sướng, dễ chịu. Bà còn dạy cho cháu những câu hướng dẫn động tác nghề nghiệp mà bà biết được do trước kia người tằm quất mù đọc cho bà nghe. Con cháu gái thông minh giống bà nên mau nhớ mau thuộc, nó cũng đọc vanh vách những câu chú nhà nghề «Voi dày. Ngựa phi. Mèo cào. Chó liếm. Lươn lườn. Trạch lủi. Cò mổ. Nhỏ lông. Cọp gầm. Vượn hú...» Vào lúc cuối của trận tằm quất, hai bàn tay nhỏ bé của con bé đang mân mê hai bả vai tròn ú của bà, miệng nó lầm nhảm tụng những câu chú giải nghề nghiệp thì bà chợt quơ tay đẩy con bé ra, bà phán như rên rỉ :

- Ra nhà ngoài coi TV, bảo ông mày vào đây... tao nhờ tí việc.

Con bé mừng rỡ, công việc đã kết thúc, nó đã được giải phóng, tự do ra xem phim bộ với lũ trẻ. Đến phiên ông vào cho bà nhờ, bà nói :

- Con này mà được đi học nó sẽ đậu đến bác sĩ, kỹ sư... mình xoa bóp lưng cho em, con bé làm chẳng đến nơi đến chốn...

Ông sà xuống giường ngồi bên cạnh bà, hai bàn tay ông cũng lướt qua làn lưng trắng phau bắt chước nhà nghề, miệng nói :

- Nhà nghèo lại không gặp vận may chứ nếu nó được sang... Mỹ học tới hai bằng tiến sĩ mấy hồi. Bà hỏi :

- Đóng cửa chưa ?

Ông chồng lại lom khom đi cài chốt cửa :

- Tưởng em chỉ muốn xoa bóp...

Bà nghĩ thầm, sĩ quan cộng hòa thông minh hơn sĩ quan quân đội nhân dân, vậy mà sao năm 75 họ thua nhanh thế, bèn nói :

- Xoa bóp để làm cái gì chứ...

Thường mỗi lần đám bóp cho bà xong là con bé mệt rũ người, mười ngón tay nó cứng đơ, hai bàn tay bé bỏng của nó như rời ra khỏi cánh tay, còn hai cánh tay thì như hai cánh tay giả lắp ráp vào người, mệt còn gấp mấy lau nhà, gấp mấy giặt quần áo, nhưng bù lại bà thường cho nó ăn thêm :

- Cho mày cái bánh mật ở chạn đấy, hôm qua bà mới ăn một nửa, còn một nửa nữa cho mày luôn, ngon lắm, lấy ăn đi con.

Con bé trời thương, chẳng ốm đau bao giờ kể cả khi ăn đồ thừa thiu thối. Có khi vừa ăn vừa lồm giọng cổ nuốt mà nó cũng chẳng sao. Nó ăn để bà khỏi buồn, để không phụ lòng tốt và tình thương của bà. Ở đây sướng chán, phải lo giữ chỗ. Con bé chỉ tiếc những khi bà kêu nó đâm bóp vào lúc xem TV. Bị đứt đoạn phim bộ thì uổng lắm, không làm sao lấy lại được, có hỏi mấy đứa trẻ hàng xóm thì chúng nói được nói mất chẳng bằng mình xem tận mắt. Cho nên con bé rất thương bà, nó cầu xin cho bà đừng đau ốm, xin ơn trên cho bà không bị đau nhức vào những buổi tối. Hoặc là nếu phải đâm bóp cho bà thì nó chỉ chờ cái lúc bà bảo nó gọi ông vào cho bà biểu.

Một buổi tối mấy đứa con nít cãi nhau chí choé suýt xảy ra đánh lộn, ông bà bèn phạt tắt TV đuổi chúng về, tối hôm sau cũng vẫn còn phạt không cho chúng xem, đóng kín các cửa chỉ có người nhà xem bên trong, lũ trẻ hàng xóm ghiền quá bèn đu cửa sổ nhìn qua khe «coi cộp», bà bèn đuổi chúng ra khỏi sân sai con bé đóng cổng không cho đứa nào đến gần nhà, thế là chỉ còn ông bà và cô cậu ngồi trên ghế bành, một mình con bé

«chân bản như chân chó» ngồi dưới sàn nhà rộng thênh thang. Xem. Không có lũ trẻ hàng xóm.

Những ngày sau thì ông bà khám phá ra cả vườn tiêu trăm gốc bị nhổ đứt rễ chết hết. Những dây tiêu bao quanh những cột trụ gỗ bị héo rũ xuống. Cả một công trình kinh tế lợi nhuận sụp đổ. Ông bà điên tiết tra hỏi lũ trẻ lối xóm, đứa nào cũng lắc đầu chối «cháu không biết». Bày kế dụ dỗ mua chuộc cũng không có đứa nào khai báo.

Con bé bị đổ lên đầu cái tội ngủ ở dưới bếp mà đêm chúng nó phá hoại cũng không hay biết. Ngủ gì mà ngủ như chết vậy. Mọi người đều vô can, chỉ có con bé phải chịu trách nhiệm.

3

Từ ngày chàng nữ tâm dứt bỏ tình tôi để xuất cảnh sang với vợ con của chàng, tôi như kẻ hụt hẫng, mất tất cả lẽ sống ở đời. Khi gặp chàng trong trại tù và rồi yêu say mê chàng đến khi được ra khỏi trại về Sài Gòn sống chung với nhau một thời gian, tôi cứ mơ tưởng là chàng sẽ ở với tôi mãi mãi, tôi sẽ có chàng mãi mãi trong cuộc đời này. Ai ngờ có ngày vợ con chàng từ Mỹ về đón và chàng đã bỏ tôi mà đi. Khi từ giã tôi chàng nói chàng sợ cái chế độ cộng sản mọi rợ độc ác sẽ không bao giờ để cho chàng yên thân nên chàng phải bỏ nước ra đi. Vì có ở lại chàng cũng sẽ không giữ được tôi cho riêng chàng. Tôi nghe và tôi thấy lý lẽ của chàng cũng không phải là không có cơ sở. Bản thân tôi này, tôi cũng đã từng là một người cộng sản, ông chồng đàn độn của tôi cũng là một đảng viên, nên tôi biết rất rõ cộng sản ! Chủ nghĩa cộng sản đã bị nhiều người... bỏ vào sọt rác ở khắp các nơi trên thế giới, nhưng trên quê hương tôi nhà cầm quyền vẫn còn sử dụng những thủ đoạn cai trị kiểu cộng sản để củng cố hệ thống quyền hành của họ mặc dù bây giờ họ đã là tư bản sống phè phỡn bằng bóc lột kẻ khác còn tàn nhẫn ghê gớm hơn là đối phương mà họ đã lên án và chống đối trước kia !

Chàng bỏ tôi ra đi mà tôi không thể coi chàng là kẻ bạc tình ! Thế cơ chứ ! Chàng đi rồi mà tôi vẫn tơ tưởng, nhớ thương chàng đến phải khóc than ! Tôi nhớ từng cái nhìn của chàng. Tôi nhớ từng tiếng rù rì của chàng êm ái bên tai tôi ! Tôi nhớ từng cử chỉ, từng động tác, từng ngón tay ngón chân, từng tế bào da thịt của chàng cho tôi hớp lấy ! Tôi nhớ tất cả mọi thứ chàng ban cho tôi, tôi nhớ đến độ không còn giữ gìn được nữa và tôi đã xỏ tất cả những gì mình đã giấu giếm ông chồng của tôi bấy lâu nay. Tôi hét lên nói cho chồng tôi biết rằng từ ngày tôi ra tù tôi đã yêu chàng và chỉ yêu có chàng mà thôi, tôi chán ngấy đến độ kinh tởm ông ta. Thét lên rồi tôi chờ đợi chồng tôi nổi ghen trừng trị tôi, ai ngờ ông ấy chỉ lặng thinh cho đến khi tôi phải gào lên lần nữa rằng «bây giờ anh tính sao ?» lúc đó chồng tôi mới chậm rãi nói «biết rồi, biết từ lâu rồi !» Nghe nói tôi sững sờ cả người, mãi sau tôi mới hỏi được một câu ngớ ngẩn :

- Biết rồi ! Biết từ lâu rồi ?

Chồng tôi thở dài gật đầu. Tôi lại hét lên :

- Biết từ lâu rồi sao lặng thinh không nói ? Sao không nổi ghen ?

Chồng tôi rầu rĩ :

- Nói ra cũng chẳng thay đổi được gì. Ghen tuông cũng chẳng giải quyết được gì !

Tôi hùng hổ như con điên làm dữ :

- Biết vợ ngoại tình mà không nói, không ghen, lại vẫn tiếp tục... ngủ với nó như không có chuyện gì xảy ra, như thế là sao ? Như thế mà là đàn ông à ?

Lúc đó ông ấy mới cau mày :

- Chẳng đàn ông cũng chẳng đàn bà gì ! Tôi đã biết em tư tình với thằng lính ngự ở tù về, tôi biết em lên thành phố ngủ với nó và nó cũng mò đến tận nhà này ngủ với em, tôi còn biết hai đứa có lần đưa nhau ra gốc cây tiêu ngoài vườn làm tình đứng, hai đứa còn ôm nhau ngay trên cái giường này của tôi...

Tôi điên lên tác yêu tác quái :

- Giường này đệm này của tôi, mua bằng tiền của tôi kiếm ra, không phải giường của anh ! Ông ta lại thần nhiên :

- Em nói đúng, giường đệm này là của em, nhà cửa vườn tược này cũng của em. Tất cả đều là của em. Nhưng tôi muốn nói, những lần hai người leo tẹo với nhau, đứa ở nó cũng thấy, con cái nó cũng thấy, hàng

xóm họ cũng thấy, chỉ có em là... không thấy !

Tôi điếng người chột dạ, thế ra chuyện tình này không còn là bí mật. Nhưng tôi không chịu được thái độ thờ ơ của ông ta, lát sau tôi hỏi :

- Anh có súng sao anh không... nổ vào tôi hay vào anh ấy ?

Ông ấy nhún vai cười nhếch mép :

- Bắt các người để tôi đi ở tù à ? Máy chục năm kháng chiến dùng súng nhiều rồi nhưng có được cái tích sự gì chứ ? Có những kẻ dùng súng nhiều sinh ra mê say bắn giết, tôi ở liền với súng đạn lâu lại hóa ra sợ súng đạn. Thời loạn muốn bắn ai thì bắn, thời bình xài tới nó là có người chết và có người đi tù, cả hai kết quả đều chẳng ích lợi gì ! Tôi không muốn bị ở tù như em và «nó» đã từng bị nhốt bao nhiêu năm. Bao nhiêu năm bị đày ở trong đó khổ thế nào em đã biết, tôi đâu cần phải nói thêm.

Người tình của tôi có những linh cảm nhạy bén, có lần tôi lưu ý chàng cẩn thận kéo chồng tôi mà bắt được «quả tó» là hai đũa «ăn kẹo AK của người cách mạng», chàng cười nói tỉnh «Không sao đâu, nó chỉ dám nổ khi anh là «phản cách mạng» với nó, chứ không dám đụng

vào tình địch bao giờ ! Anh hùng ngoài chiến trường thường lại nhát gan ở chốn tình trường !» Bây giờ nghe chính chồng tôi thú nhận tôi mới lại càng thấy chàng của tôi ù lì là... đúng. Các cuộc truy hoan không bị sự sợ hãi làm khựng lại !

Ông chồng tôi nói tiếp :

- Tôi kệ mẹ các người làm gì với nhau thì làm, coi xem được bao lâu, quả nhiên rồi cũng có ngày đường ai nấy đi ! Đó, xem đó, tình thiên thu hay tình bất diệt nữa đi. Tôi chẳng cần gì nhiều, tiền của em kiếm được thì tôi hưởng, cái thân em trắng phau thì tôi xài, hồi mới lấy nhau xài nhiều liên tu bất tận, bây giờ tôi già rồi, «một thân hai cuộc trường kỳ, răng long tóc bạc còn gì là...», ngày hai hay một lần cũng được. Tôi vậy đó. Còn em chỉ có một «sự nghiệp chống Mỹ cứu nước» thì tùy em xoay sở. Tuy nhiên tôi chỉ trách em một điều...

Ông ta ngưng nói, tôi tò mò nên phải e dè :

- Anh trách tôi điều gì ?

- Phải chi sau những lần em ngoại tình với nó, em chịu khó... tắm rửa cho hết hơi hướm khốn nạn ấy đi rồi em hãy làm vệ thân ái lẫn vào với tôi. Nhiều lần tôi thấy tôi đụng phải cái thứ ướt át của «thằng bỏ mẹ» mới đi

ra trước khi tôi về... Em xử tệ với tôi !

Ông ta nói đúng, tôi mũi lòng thật sự, tôi áy náy thật sự, nhiều lần tôi không kịp dọn dẹp để đón chồng bởi vì chàng có thói quen để nước đến chân mới nhảy ! Tôi coi đồng hồ thấy đã tới giờ chồng tôi từ kho quân nhu về bèn nói chàng thôi, nhưng bản tính bất cần, chàng nói «thây kệ, anh đang sung sướng ! », và tôi cũng là kẻ sung sướng «ăn theo» cho đến lúc tiếng máy xe honda nổ ngoài ngõ, chàng mới vội vàng kéo tấm vải trải giường lau người rồi nhanh nhẹn mặc quần áo ra ngồi ghế bành ở phòng khách châm thuốc hút. Chồng tôi vào chàng đứng lên chào, hai người bắt tay nhau nói vài câu xã giao. Chồng tôi vào nhà trong thì chàng nheo mắt nhìn tôi rồi cáo lui, không quên «gửi lời chào ông ấy» ! Nhiều lần gay go như thế tôi đều phải «chữa cháy» bằng cách kéo chồng tôi vào cuộc lập tức ngay trên chiếc giường mặc dù trong bụng tôi không hề ham muốn. Tôi phải làm như thế để cho chồng tưởng rằng tôi vẫn là kẻ chờ đợi chồng về, rằng trước đó tôi vẫn ở không ! Bây giờ nghe ông ấy nói huých tẹt ra tất cả sự việc tôi mới thực sự hoảng hồn. Tôi lại tính «chữa cháy» nữa ngay lúc đó nhưng không hiểu sao lần này tôi sợ. Tôi đứng sững chết trân giữa nhà. Hồi lâu tôi mới lắp bắp :

- Em xin tạ lỗi với anh, quả thật ở với nhau 3 con rồi mà em vẫn còn là... con đĩ !

Ông chồng tôi bước tới, tôi sợ quá, biết đâu lúc này mới là lúc người cách mạng vùng lên ra tay, tôi lùi lại, nhưng ông ấy cầm tay tôi kéo vào phòng ngủ. Ông nhả nha cài cửa lại. Ông nhả nha cởi quần áo của ông vứt trên chiếc ghế tựa. Ông nhả nha cởi quần áo cho tôi vất trên đầu giường. Ông nhả nha nằm xuống bên tôi. Ông nhả nha ôm trọn thân hình tôi vào lòng ông... Tôi chịu không nổi sự thân nhiên đó, tôi vùng ra khỏi vòng tay ông, nhưng ông kéo ghì tôi lại. Tôi bật khóc :

- Tôi là một con đĩ mà !

Ông quặp chặt lấy tôi, vỗ về, nhỏ nhẹ :

- Ai chẳng là đĩ ! Tất tật đều là đĩ cả mà thôi, em ạ ! Cứ nhìn khắp xung quanh mà coi, từ trên xuống dưới, các cấp, các ngành, kể cả bác, bác cũng chơi gái tùm lum mà lại còn chơi... chạy nữa, báo đăng đó, rồi các anh các chị lớn cũng «lộn xà ngẫu» thiếu gì, hỏi có ai xứng đáng không phải là đĩ điểm hả em ? Thôi, đừng bần khoản gì nữa cả, hãy thưởng thức những gì còn lại của nhau, hãy hưởng thụ những thứ mình đang có, hãy xài nhau tận tình, em ạ !

Tôi khóc mùi mẫn dưới ngực chồng, rất lâu rồi tôi mới khóc được một cách lãng mạn như thế. Có lúc tôi nghe chồng vừa dập tôi vừa lầm bầm chửi tục «đ. m. đĩ ngựa, đĩ ngựa, đĩ ngựa...», cứ thế mà chửi theo nhịp cho đến khi ông lặn kênh ra. Quả thật từ đầu tôi không có hứng thú gì cho đến khi cái âm vang của lời chửi rửa «đĩ ngựa, đĩ ngựa, đĩ ngựa...» mới tạo cho tôi một chút hoan hỉ ! Tôi dần dần bình tâm lại và nhận thấy cái miệng hô của chồng há hốc ra thở, hàm răng vàng khè khói thuốc lào và rượu đế, cái còn cái mất, cái xiêu cái vẹo... Tôi chợt lợm giọng, nhồm dậy chạy ra ngoài sân sau ! Tôi nhớ tới chàng ! Tôi nghĩ tới chàng ! Giờ này anh ở đâu ? Bên Tàu hay bên Tây ? Bên Nga hay bên Mỹ... ?

Cuộc sống của tôi mỗi ngày mỗi nhiều biến chuyển lớn, tôi không được an nhàn hưởng thụ sung sướng như mình tưởng khi vớ được món của trở nên giàu có. Hai đứa con của tôi đều sa vào con đường hư hỏng. Đứa con gái theo trai có chửa nạo thai rồi đi theo bọn đàn đúm làm nghề «bia ôm». Thằng con trai ghiền ma túy bị bắt đưa vào trại Bình Triệu. Cả hai đứa đều vào tù ra khám nhiều lần, những lần đầu bố nó còn mang cái huân chương kháng chiến ra bảo lãnh xin cho chúng ra, nhưng rồi sau cũng đành thây kệ !

Cái đau nhất của tôi là bao nhiêu của cải, vàng và dollar Mỹ tôi chôn giấu đều bị mất hết. Tôi không biết ai lấy của tôi. Không biết có phải là chồng tôi ăn cắp hay con cái tôi ăn cắp. Khi phát giác ra những nơi chôn giấu của cải bị đào xới lấy trộm mất, tôi đã tra vấn họ nhiều lần nhưng không ra manh mối. Con gái tôi nó còn nói xéo :

- Mẹ có của giấu đi mà xài một mình !

Ông chồng tôi còn nói nặng hơn :

- Tôi... ị vào những thứ đó !

Tôi than khóc một mình ! Người tình thì biệt tăm hơi ! Ông chồng thì vẫn thân nhiên ngày ngày vào kho quân nhu làm việc nhà nước, tối về quật tôi ra làm một phùa, xong, uống rượu rắn hút thuốc Lào vặt, rồi lăn quay ra ngủ ! Trời ơi sao tôi... khổ thế này ! Nếp sống đang vung vãi vì nhiều tiền lắm của, ăn xài thoải mái, yêu đương mút mùa, nay mất tất cả... tôi phát điên phát khùng mất thôi.

Con gái lớn của tôi từ bên Mỹ về thăm, tôi mừng quá, nó mở ra cho tôi một lối thoát. Thấy tôi thất vọng đủ điều, nó nói :

- Mẹ sang Mỹ ở với con. Con nay đã là công dân Mỹ rồi, có quyền bảo lãnh cho mẹ sang bên đó. Mẹ đi Mỹ một cách đàng hoàng, công khai, chính thức, không phải trốn chui trốn lủi như ngày mẹ đưa con đi trước kia, và mẹ muốn ở bao lâu cũng được, ở luôn cũng được...

Tôi e ngại :

- Sợ người ta không cho vì mẹ là cộng sản.

Con nhỏ hùng hổ :

- Nước Mỹ là nước tự do, là nước văn minh, là nước nhân đạo, họ bao dung tất cả, miễn là trong vòng luật pháp của họ. Con trai ông trùm cộng sản Liên Xô, người đã từng tụt giày ra đập trên diễu hành Liên Hiệp Quốc, nay anh ta cũng đã nhập tịch, cũng đã giơ tay thề trung thành bảo vệ nước Mỹ cơ mà mẹ. Con là người Mỹ, con có quyền đòi hỏi được có hạnh phúc, con không muốn sống trong đau khổ ly tán, con có quyền có mẹ ở gần con, con muốn mẹ đoàn tụ với con, không ai cấm cản được con lãnh mẹ sang chung sống với con, kẻ nào dám ngăn cản làm con buồn khổ kẻ ấy là người vi phạm... nhân quyền. Vi phạm nhân quyền ở tù một gông, thừa người theo Marx, theo Bác, theo Mao...

Tôi cãi :

- Má chưa bao giờ theo Mao. Má có lẽ theo Marx, theo Bác một thời gian nhưng đã bỏ vì thấy ông Marx ảo tưởng, ông bác đối trá.

Con gái tôi nói :

- Nước Mỹ họ không hô hoán ồn ào như các ông ấy, nhưng kỳ thực là họ chỉ muốn cho tất cả dân họ «độc lập, tự do, hạnh phúc.»

Tôi vẫn chưa yên tâm :

- Thế lẽ mấy người quốc gia ở bên đó, người ta... đã đảo !

Con nhỏ cười :

- Trời, ai người ta hoài công làm chuyện ấy. Người Việt mình sang Mỹ thường chỉ có hai cái thú, một số người thích tô vẽ quá khứ, một số khác thì lại muốn xóa sạch quá khứ !

Rồi con Mỹ con còn phun ra một câu tiếng Mỹ :

- Sang đó mẹ lấy một ông Mỹ già làm chồng nữa cũng được cơ. Makes you think. Nó dịch sang tiếng ta và giảng giải cho tôi hiểu.

Tôi nói :

- Má cần gì phải lấy ông Mỹ già. Má sẽ tìm người bạn trai của má, ông ấy là sĩ quan cộng hòa xuất cảnh sang bên đó mấy năm rồi.

Con nhỏ rũ ra cười :

- Thấy chưa, cả sĩ quan cộng hòa cũng si tình mẹ ngay từ ở trong nhà tù cộng sản. Người ta đả đảo những anh cộng sản như bố chứ ai nỡ đả đảo những người cộng sản... như má. Ở Bolsa các ông sĩ quan HO đông lắm, ngày nào các bác ấy cũng họp nhau ở các quán cà phê ngoài hiên hút thuốc bàn chuyện thế sự, như ngày xưa ở Sài Gòn, các bác ấy cũng thường hay họp «chợ HO» ở vườn bông trước sở ngoại kiều đường Thống Nhất, hay ở quán cà phê Thiên Nga lề đường Trần Quý Cáp mỗi buổi sáng. À mà Má quen bác nào vậy ? Sang đó sáng sáng con chở má ra Bolsa... uống cà phê với các bác ấy. Vui lắm ! Mỗi khi con và chị bạn đến đó ăn quà, khi vô cũng như khi ra, các bác thường nhìn con, có một bác còn nhìn... kỹ nữa, có lẽ bác nghĩ con cái nhà ai quen quen, bác này đẹp lắm, con khoanh tay chào các bác mặc dù không quen bác nào cả, bác giờ tay chào đáp lại, chị bạn kéo con đi. Con sẽ giới thiệu má với các bác ấy như sau : «Đây là má con, một Việt Cộng chính hiệu, chồng bà ấy cũng là Việt Cộng thứ

thiệt. Việt Cộng đẻ ra con nên con hiểu rõ Việt Cộng hơn ai hết, con đã sang đây, đã là một người Mỹ chính cống, con còn chiêu hồi bà Việt Cộng này sang đây nữa. Xin các bác nhận cho Mrs. thầy lầy này được... nhập hội». Được chưa ? Giới thiệu long trọng như thế còn sợ bị đả đảo nữa không ? «Vui thôi mà» thi sĩ Bùi Giáng thường hay nói thế, «vui thôi mà».

Tôi chợt bẽn lễn với con gái :

- BẠN của má ngon lành lắm. Thế cái bác nhìn con kỹ cũng đẹp lắm hả ? Không chừng đúng là «của» má.

Nó lại cười :

- Được rồi. Để coi. Makes you think ! Nhưng mà phải sợ các bà vợ đánh ghen đấy nhá.

Đến lần tôi nổi nóng :

- Không sợ ai cả. Nước Mỹ tự do cơ mà, không ai có quyền hành hung kẻ khác, gọi cảnh sát, má nghe nói cứ bấm phone 911 là họ tới ngay, phải không ? Có chồng ráng giữ, để chồng đi theo người khác ráng chịu.

Con nhỏ trề môi :

- Thôi chết, phen này không chừng nước Hoa Kỳ của con sinh loạn mất thôi.

Nói rồi nó luồn tay vào ngực tôi, khi còn bé nó rúc vào vú mẹ là chuyện bình thường, sao bây giờ sự đụng chạm của đứa con gái lại khiến tôi e thẹn. Tôi gạt tay nó ra, con nhỏ sấn sổ :

- Mặc cỡ hở ? Người ngoài sờ thoải mái thì được, con cái đụng một tí không cho. Mẹ gì mà ích kỷ. Con hỏi thiệt nhé, tại sao của mẹ ngon lành mà của con thì tội nghiệp thế này ? Tại sao da mẹ mịn màng, trắng trẻo, êm ái, đẹp đẽ mà da của con thì khô cứng. Mẹ đẹp sao đẻ con xấu xí ? Tại sao ? Con thắc mắc muốn biết tại sao ?

Tôi nói :

- Tại con giống bố con. Con nhìn bố con rồi con nhìn lại con sẽ thấy. Cái chất... đúc ra con thế nào thì con thế ấy, làm sao mẹ có thể đổi khác được. Mẹ cũng có ảnh hưởng đến các con nhưng cốt lõi vẫn là cái nhân con ạ! Con giống mẹ một thứ mà con không thấy.

- Con giống mẹ cái gì ?

- Ở trong đầu con là của mẹ. Con thông minh học giỏi, sang Mỹ một mình mười bốn năm, con tự lo liệu lấy tất cả và khi trở về thăm mẹ, con đã là cô tiến sĩ cho mẹ hãnh diện. Mẹ nói thật, trong đầu con là của mẹ.

Con gái tôi nó cười bằng mắt :

- Con còn giống mẹ một thứ nữa, cũng ở trong đầu.

- Cái gì ?

- Còn cái gì nữa mà hỏi, một tâm hồn lãng mạn đa tình. Nhưng mẹ ạ, hạnh phúc bao giờ cũng phải có hai thành phần mới đủ, hạnh phúc trong lòng và hạnh phúc ngoài da.

Nói rồi nó ôm chầm lấy tôi mà hôn chùn chụt. Tôi chột thấy thương con gái tôi, nó thành công trong học vấn nhưng nó đã thua thiệt trong nhan sắc. Lỗi tại tôi. Tôi để ra nó sao nó không có được cái làn da mong muốn như của tôi ! Tôi lại chột nghĩ tới chàng, phải chi nó là con của tôi và của chàng ! Tôi sờ ngực con tôi, nó giật tay tôi ra, e thẹn, tôi nói :

- Mẹ kiểm soát tí mà không cho hả, bộ để dành cho thằng nào ?

Con nhỏ vùng vằng :

- Kỳ quá, mẹ làm con nhột.

- Sao vừa rồi bắt lỗi mẹ ? Chẳng qua của ai người ấy bảo thủ. Nhưng mẹ nghĩ như của con là vừa, lớn quá chỉ sinh... tội. Mẹ bị gian truân có khi cũng chỉ vì nó. Mẹ

thấy con gái mẹ cũng đẹp lắm, rất duyên dáng gợi cảm, chỉ có làn da của bố.

- Có người nói ngực con như chũm cau.

- Ai ? Thằng nào dám chê ?

- Không phải thằng mà là một con bạn, chị ấy xoa kem dưỡng da cho con, chị nói chị thích vừa vừa như thế thôi, dễ thương, bự quá sốt cả ruột.

Hai mẹ con chuyện trò với nhau cười khúc khích, tôi hỏi thăm con gái tôi về cuộc sống bên Mỹ, nó kể :

- Nhân sinh quan theo lối Mỹ khác hẳn với bên nhà mẹ ạ. Ở quê hương mẹ hãnh diện vì con gái mẹ là tiến sĩ Mỹ, nhưng sống ở bên đó bằng tiến sĩ cũng... thế mà thôi. Vấn đề căn bản là mình có làm ra nhiều tiền không.

Bạn con, quen nhau trong cùng một chuyến vượt biên, sang bên đó chị ấy không theo học để có bằng tiến sĩ cho mẹ chị ấy hãnh diện, chị ấy đi học làm nail, tức là đi học làm móng tay móng chân cho người ta ấy mà. Mẹ biết không, chị ấy học có tám tháng thi lấy chứng chỉ rồi đi làm khoán cho chủ tiệm, tối ngày ngồi dũa, cắt, rửa, sơn vẽ, xoa bóp... những bàn tay hôi rình và những bàn chân thối khắm của các bà khách quý. Có

con mẹ còn thích xoa bóp cả đùi, háng, mông của nó nữa cũng phải chiều vì nó cho thêm nhiều tiền tip. Vừa làm vừa phải tươi cười, không bao giờ để các bà khách phật ý, cứ như thể mấy năm sau thành nghề, chị ấy ra làm riêng, kiếm một thị trấn chưa có cạnh tranh để mở tiệm. Một tiệm phát lên, chị ấy mở thêm tiệm nữa, rồi tiệm nữa...

Cũng mười bốn năm sau chị bạn con đã làm chủ một hệ thống tiệm nail rải rác khắp các thành phố trong tiểu bang. Báo Mỹ, truyền hình Mỹ cũng biết tiếng đến phỏng vấn đăng báo, phát hình, nêu gương thành công của di dân hội nhập vào quê hương mới. Chị ấy trả lời phỏng vấn, nói tiếng Mỹ tho tho bất tuyệt, về những kinh nghiệm nghề nghiệp cũng như những nỗ lực phấn đấu đi lên, khuyên bảo mọi người hãy cố gắng, siêng năng, chăm chỉ... con không còn nhận ra đứa bạn đi chân đất trong trại tị nạn ở Thái Lan năm nào. Chị ấy mua nhà trên núi giá bạc triệu, chị ấy đi xe đời mới đắt tiền... Về thăm quê hương chị ấy xây mồ mả cho ông bà, cho bố mẹ của chị ấy to như cái lăng tướng quốc, chị làm nhà mới cho anh chị em, chị phát tiền trăm đô cho cả họ... Ai cũng quý trọng chị ấy, mọi người xúm vào phục dịch bà Việt kiều yêu nước.

Con tốt nghiệp rồi ở lại trường dạy các lớp học trò thế hệ sau, lương năm chỉ đủ trả những khoản nợ vay ngân hàng thuở đi học và chi phí những bill cơm áo, phòng ở, xe cộ... Nếu có ra ngoài làm kinh doanh thì cũng chỉ mở văn phòng dịch vụ như người ta làm nghề bán lẻ, khó khăn lắm mẹ ạ. Con về thăm quê hương chuyến này chỉ làm được cho mỗi mình mẹ... hãnh diện. Con không có tiền để cho bố mẹ và các em, lại càng không dư tiền để vung vãi. Nhưng dù sao sang bên ấy với con mẹ cũng sẽ có một cuộc sống tự do, thoải mái, dễ chịu, không ai có quyền áp chế ai.

- Mẹ hỏi con điều này nhá, thế còn chuyện chồng con thì sao ?

Con gái tôi chột rử ra cười, đang nghiêm trọng nó trở lại cười mở nghịch ngợm :

- Lấy ai ? Một là xấu, có bao nhiêu vẻ đẹp của trời mẹ đã chiếm hết để lại cho con gái một thứ nhan sắc «ma chê» ! Hai là khoác thêm vào thân một cái bằng tiến sĩ «không biết để làm gì», lấy chồng đồng hương e hơi khó vì còn phải xét tới cái cân đối, mà các cậu ấy nếu đã học đỗ đạt thì sẽ chẳng cậu nào ngu mà đi vợ cái thứ bằng cấp ngang hàng khó sai bảo, chỉ bằng chỉ còn cách «lấy chồng người xứ lạ». Mẹ biết không, xu hướng của con người ở các nước phát triển nhanh ngày họ càng sợ

lập gia đình, họ chỉ muốn một mình, họ chỉ muốn... tự do, nam cũng vậy mà nữ cũng vậy. Các bà mẹ độc thân càng ngày càng nhiều ở Mỹ. Sang bên đó, khi nào bà ngoại muốn có đứa cháu để ẵm thì chỉ có cháu mà sẽ không có chàng rể.

Tôi nhìn con tôi hồi lâu, nó quả thật đã hoàn toàn khác xưa, đứa con gái mà tôi đã đẩy được qua biên giới Cam Bốt sang Thái Lan năm nào, nay đã không còn nữa. Người con gái Mỹ gốc Việt này đã có cái nhìn cuộc đời theo cách của cô, theo những thói quen văn hóa mà cô đã hấp thụ mười mấy năm nay. Tuy nhiên tôi thấy cô vẫn là con gái của tôi, trong cách cư xử với mẹ, tôi nói :

- Bây giờ thì mẹ hiểu nhiều hơn cái câu tiếng Mỹ con nói với mẹ lúc này.

Nó lại cười :

- Makes you think hả mẹ ?

- Ủ. Con bắt đầu dạy mẹ làm người Mỹ rồi đó, con gái của mẹ. Chưa lấy chồng, nhưng con gái mẹ cũng phải có bạn trai chứ ? Ba mươi tuổi rồi...

Nó ngắt lời tôi :

«Ba mươi tuổi rồi biết nói làm sao
Lòng luyến mộ lần ít nhiều chua chát
Trời hôm nay vài sợi mây tím nhạt...»

Đó là thơ của thi sĩ Tạ Ký đẩy mẹ ạ, đừng tưởng con Mỹ hóa không còn biết gì đến Việt Nam. Con gái mẹ còn biết nhiều thứ của Việt Nam có khi hơn cả người chưa bị Mỹ hóa. Nhưng còn chuyện bạn trai thì sao nhỉ. Đã đến lúc «bà già trầu» của con xét nét chuyện tình cảm của con gái rồi đó phải không. Xin thưa rằng nó còn... nhỏ dại lắm, chưa biết gì đến chuyện gái trai cả đâu. Mẹ yên tâm. Mà có khi con gái bây giờ lại phải lo lắng về chuyện của mẹ nó nữa cơ...

Nó rúc vào cười rúc rích trong lòng tôi. Tôi ôm ghì con gái tôi. Nước mắt tôi trào ra. Mẹ thương con. Mẹ cầu mong cho con được hạnh phúc. Sống ở đời chỉ cầu có hạnh phúc. Con gái tôi nằm yên nhắm mắt như ngủ. Tôi cất tiếng ru khe khẽ :

*«Đêm qua ra đứng bờ ao
Trông cá cá lặn, trông sao sao mờ
Buồn trông con nhện chăng tơ
Nhện ơi, nhện hỡi, nhện chờ mối ai
Buồn trông chênh chếch sao mai
Sao ơi, sao hỡi, nhớ ai sao mờ»*

Con nhỏ tưởng đã ngủ như ngày xưa còn bé, ai ngờ chợt nó vùng dậy chạy đi lấy cây viết và quyển sổ tay của nó, trở lại bên tôi, bắt phải đọc lại cho nó ghi mấy câu ca dao tôi vừa ru. Nó hỏi sao ngày xưa tôi không ru nó ngủ bằng những câu ca dao như vậy. Tôi nói :

- Tại ngày xưa lúc con còn bé, mẹ bận đi theo bố con học làm kháng chiến, không có thời giờ ru con ngủ, đảng nói đã có tiếng bom Mỹ nổ ầm ỹ rền trời trên khắp quê hương ru các con ngủ !

Con nhỏ kêu lên :

- Trời đất !

Tôi nói :

- Nếu con muốn sưu tập những bài ca dao mẹ sẽ tìm cho con đem về Mỹ mà đọc. Nhiều lắm. Mẹ chỉ thuộc có một ít bài do Mẹ vú ru thuở còn bé. Những bài đó đã nhập tâm vào trí nhớ của mẹ qua những giấc ngủ. Dù sao thì mẹ cũng có được những giấc ngủ không ru bằng tiếng rền vang của bom nổ nhưng mẹ lại lớn lên bằng những khẩu hiệu khắc nghiệt.

- Con muốn sưu tập những bài ca dao và những bài về ru con của miền quê hương mình để nghiên cứu soạn một luận án tiến sĩ nữa để tặng mẹ. Con muốn quà

thêm trên người mình một cục nợ nữa cho mẹ hãnh diện. Con giống mẹ nên con học hành dễ dàng, con muốn thi lấy cái bằng nào cũng được, nhưng con chịu thua không biết cách kiếm ra nhiều tiền, mẹ ạ.

Tôi dỗ dành con tôi :

- Nằm xuống đây trong lòng mẹ, mẹ sẽ cố gắng ru con bằng những bài mẹ còn nhớ, con sẽ tìm thấy một lần giấc ngủ bằng tiếng ru của mẹ, để làm kỷ niệm chứ không nhất thiết để làm bài thi tiến sĩ.

Con tôi nằm gối đầu lên đùi tôi nhắm mắt. Tôi bắt đầu lục lọi trong trí nhớ, tìm về với Mẹ vú tôi, cất lời nhẹ nhẹ ru con :

*«Trèo lên cây bưởi hái hoa
Bước xuống vườn cà hái nụ tầm xuân
Nụ tầm xuân nở ra xanh biếc
Em đã có chồng anh tiếc lắm thay
Ba đồng một mớ trâu cày
Sao anh chẳng hỏi những ngày còn không»*

Vừa ru tôi vừa soa soa nhẹ nhẹ trên lưng con gái tôi. Nhưng tôi lại nghĩ tới chàng. Nhiều lần chàng cũng đã nằm gối đầu trên đùi tôi như thế này. Da thịt chàng mịn màng êm ái. Bàn tay chàng sao mà mềm mại, nó có sức

thu hút quyền rũ kỳ lạ của một thứ tôn giáo, tôi nghĩ bất cứ ai được nắm bàn tay chàng cũng sẽ mãi không quên. Tôi đang ru con tôi hay tôi đang ru tình chàng. Con ơi, đời mẹ đã lỡ, mẹ mong cho con không bị lỡ như mẹ...

*«Cái ngủ mày ngủ cho ngoan
Mẹ mày đi cấy đồng ngang chưa về...
Bắt được con trắm con trê
Tròng cổ lồi về nửa nấu nửa kho»*

*«Cái cò lặn lội bờ ao
Ăn sung thì chát ăn đào thời chua
Ngày ngày ra đứng cổng chùa
Trông lên Hà Nội thấy vua đức tiên
Ruộng công điền không ai cấy cấy
Liệu cô mình ở vậy được chăng ?
Mười hai cửa bể anh đã cấm đặng
Cửa nào lắm cá anh quăng chài vào»*

*«Ước gì anh lấy được nàng
Thì anh mua gạch Bát Tràng về xây»*

Biết nói như thế nào với mẹ đây. Mẹ hỏi con chuyện vợ chồng. Mẹ muốn con có được một gia đình hạnh phúc như những người khác. Nhưng chính mẹ cũng có đạt được như thế đâu. Con cũng thường tự hỏi, có không hạnh phúc ở đời này ?

Bạn trai của con à, một ông giáo sư nguyên là thầy dạy cũ đã có vợ có con và có cháu, một anh đồng nghiệp người da màu cũng đã có vợ có con, một anh học trò người Trung Đông râu xồm, chị bạn triệu phú và anh chồng bán thịt... Những người bạn mà con gái mẹ thường phải gặp trong sinh hoạt hằng ngày và đã có những giờ phút gần gũi với họ.

Ông giáo sư khoa trưởng, rất mô phạm, rất kính trọng con khi họp hội đồng khoa nhưng sau giờ tan họp gặp riêng trong văn phòng của ông thì ông bỏ đi câu «thưa cô giáo sư» mà thay vào đó là những lời năn nỉ «em bằng lòng lấy tôi thì tôi sẽ bỏ vợ bỏ con bỏ cháu bỏ chức khoa trưởng... để ở với em.» Đến lúc ngồi trên lòng ông thì ông chỉ thích vuốt ve, hôn hít, rù rì những lời yêu thương bên tai hơn là cái việc then chốt của cuộc tình. Đôi khi ông đem chuyện phát triển giáo dục ra bàn với con.

Anh giáo sư đồng nghiệp da đen cũng muốn lấy con làm vợ nhưng lại không dám bỏ vợ cũ, anh ta chỉ muốn vụng trộm. Anh nói «chỉ có vụng trộm mới hạnh phúc.»

Còn cái thằng học trò mới thật là khó dạy, mỗi lần đi chơi với nó thì nó đều nói «cô giáo có tiền lương phải trả các chi phí ăn uống cho cả hai đứa», và bao giờ từ phòng ngủ của nó ra về cô giáo cũng tả tơi như một mớ

giẻ rách. Thằng vũ phu râu xồm chưa hề tha cô về sớm, nó phải xử sự tận tình đến nơi đến chốn. Cái miệng râu xồm của nó mới thật là kinh hoàng. Giữa hai lần yêu nhau, có khi vào giờ tế lễ theo tôn giáo của nó, nó quì gối trên tấm thảm xì xụp lạy về một hướng nào đó, miệng khấn lâm râm. Tế lễ xong nó lại ngả cô giáo của nó ra yêu tiếp. Nó còn nói, lấy nó làm chồng về bên xứ nó cô giáo khỏi phải đi dạy học và sẽ phải trùm khăn che kín mặt nhưng sẽ được làm hoàng hậu. Nó khoe nó là con vua, tiền của như nước nhưng nếu có nhờ nó trên đường đi ghé mua hộ một phần fastfood, nó sẽ tính tiền không thiếu một xu. Nó cũng chẳng giấu giếm keo kiệt là bản tính của dân tộc nó.

Chị bạn triệu phú chủ các tiệm neo rất quý con, chị chiều con đủ thứ. Vào dịp con ra trường nhận văn bằng tiến sĩ, chị bỏ tiền thuê đăng quảng cáo trên các báo Việt ngữ chúc mừng chia vui cùng cô tân khoa tiến sĩ, làm như bạn của chị sắp làm bà nghề cai trị cả tổng, con đọc báo ngược chín cả người. Cũng may trò chơi ấy chỉ có trong phạm vi cộng đồng người Việt. Tây họ không biết nên khi đến lớp giảng bài con không bị ai hỏi về chuyện lạ ấy. Và nhất là không bị cái thằng học trò râu xồm nó chọc quê.

Hồi con còn đi học, mỗi lần gặp nhau chị đều bắt con phải về tiệm nail của chị, chị sai mấy cô làm công làm móng tay móng chân cho con, có khi chính chị làm cho con, dĩ nhiên là free. Con rất ngại vì không có tiền típ cho các cô thợ, nhưng chị nói đừng ngại chuyện đó, chị còn bắt con phải ngồi cho chị trang điểm tuy tiệm chị không có các dịch vụ ấy. Chị nói chị muốn con phải sửa soạn cho đẹp, chị muốn con lúc nào cũng phải đẹp, phải thường xuyên đến tiệm của chị để chị làm đẹp cho. Chị gọi con là honey và xưng em với con. Chị bắt con cũng phải gọi chị là honey và xưng... anh với chị.

Khi chị mua ngôi nhà trên núi, chị dành cho con một phòng ngủ lớn có trang bị đầy đủ các tiện nghi mới nhất, một hệ thống âm thanh và truyền hình tối tân nhất, nguyên giàn máy điện toán dành cho con làm việc cũng đã gấp bao nhiêu lần cái computer cổ lỗ sĩ của con ở nhà trọ. Chị bảo cô tiến sĩ hãy dọn về núi ở để có các tiện nghi làm việc với khắp thế giới, bỏ đi cái phòng trọ lụp xụp mướn ở chung cư. Con cũng đã ở nhà chị nhiều lần nhưng con vẫn còn giữ căn phòng của mình. Phòng ngủ của vợ chồng chị cũng rất lớn và cũng hiện đại như căn phòng chị dành cho con. Ở giữa hai phòng ngủ là một phòng tập, trang bị các dụng cụ tập thể dục và những phương tiện dùng cho phụ nữ làm đẹp. Mỗi khi con đến ở chị thường hay bắt con nằm trên chiếc ghế

cho chị bôi kem dưỡng da trên thân thể con. Chị chiều chuộng con hơn cả chồng con chị. Con có nhắc chị về phòng với chồng thì chị nói :

- Thằng chả toàn mùi thịt cá đem từ chợ về, tắm rửa cách mấy cũng vẫn còn mùi hôi, em chẳng thích về bên ấy nằm với nó. Em chỉ muốn nằm bên này với honey.

- Sao anh ấy không kiếm việc khác sạch sẽ hơn mà làm ?

- Ngừ ấy làm được việc gì khác. Ở Mỹ gần hai mươi năm mà tiếng Anh không nói được thì làm cái gì bây giờ. May mà bám được ông thợ chánh chuyên lãnh phần phụ trách gian hàng thịt cá trong các siêu thị kiếm tháng hơn ngàn bạc để bỏ vào mấy cái trò cá cược thể thao của Mỹ. Ông thợ chánh sai gì làm nấy, bảo mỗ lợn thì mỗ lợn, bảo làm cá thì làm cá, buông ra là thất nghiệp. Đây chồng em như thế đó.

Chị nâng cánh tay con lên miệng hít hà :

- Tay của honey viết ra bằng tiền sĩ, tay của thằng chả chỉ biết xẻ thịt. Em mê cái trí tuệ của honey.

Con nói :

- Học dễ ợt. Làm giàu mới khó. Tôi bán phục tài kinh doanh của honey.

Chị giận lấy :

- Làm giàu dễ ợt. Học mới khó. Nhưng honey đừng xưng tôi với em.

Rồi chị ôm lấy con như mẹ ôm con, chị nâng niu, vuốt ve, xoa bóp... Con thở dài :

- Tôi đâu có làm được gì cho honey. Tôi cũng như honey mà thôi. Honey về bên đó với anh ấy, dù sao thì anh ấy cũng là chồng. Tanh hồi cũng là chồng. Không biết nói tiếng Mỹ cũng là chồng. Anh hàng thịt cũng vẫn là chồng.

Chợt chị khóc nức nở rồi ôm hôn con, chị ghì chặt lấy cái thân hình thơm mùi kem dưỡng da của con.

Có tiếng chồng chị gọi từ buồng ngủ bên, con đẩy chị ra, chị cũng cuống quýt cài cúc áo đi về bên đó.

Con với tay tắt đèn, trong phòng mờ mờ ánh sáng hắt từ ngoài vào qua cửa sổ. Con nhìn qua khung cửa, thành phố Los Angeles xa xa dưới kia sáng lóng lánh như một biển sao. Tự nhiên nước mắt con cũng rung rung. Con khóc thầm một mình. Và thiếp đi.

Nửa đêm con chợt thức giấc vì có người ôm hôn. Tưởng chị nhưng sao lại thấy khác. Con hỏi :

- Ai ?

- Anh.

Nhận ra là anh chồng chị, con hỏi :

- Sao anh làm vậy ?

- Tại tôi thích em, tôi thèm được ôm cô tiến sĩ.

- Chị ấy đâu ?

- Ngủ lẫn quay ra ở bên phòng ấy. Chưa thức dậy nổi đâu. Anh quần cho một trận như... xay thịt về cái tội hỗn láo cậy làm ra nhiều tiền khinh chồng, chửi chồng. Đã đời. Anh còn thèm, sang xin em cho anh xay tiếp.

Anh ta hít hà :

- Em thơm quá, toàn thân em mềm mại, thanh tao. Cổ em cao ba ngón, cổ nó rụt như cổ lợn. Nó là thứ hàng tôm hàng cá, mò cua bắt ốc. Anh đẩy nó như đẩy trâu, đẩy bò.

Con bấm bụng cho khỏi bật cười, cũng lại là một duộc như thằng học trò râu xồm đây, nhưng thằng học

trò mất nét tự xưng là con vua, còn anh này thuộc loại anh hàng thịt. Con nằm yên cho anh ta hành động, trên người con chị ấy chỉ đắp cho tấm khăn, anh ta muốn làm gì thì làm, muốn xay thịt cách nào thì xay. Ở chợ anh phải làm những việc người ta sai, bây giờ để cho anh điều khiển, để cho anh xoay xở. Con lắng nghe, và thừa nhận một điều quan trọng : quả thật người anh toát ra một thứ mùi, đúng là mùi chợ cá. Con nhìn qua khung cửa, thành phố Los Angeles dưới kia vẫn long lanh.

Xong. Anh ta mò mẫm về bên phòng vợ. Từ đầu đến cuối con không nói một lời và anh ta cũng im thin thít.

Nằm một lát, con trở dậy rời khỏi chiếc ghế mỹ viện, về phòng ngủ, vào phòng tắm ngâm mình trong bồn nước nóng. Con tuốt hết lớp kem dưỡng da chị ấy xoa trên người con. Con móc ra hết cái thứ anh hàng thịt trút vào người con. Lên giường nằm trùm tấm đắp kín đầu, tự nhiên nước mắt con trào ra.

Ngày hôm sau quả nhiên chị thức dậy trễ, chị sang phòng thăm con thấy con còn nằm trên giường ngủ, chị hỏi :

- Honey làm sao vậy ? Honey bệnh à ?

Con lắc đầu. Chị lại tưởng con buồn chuyện hôm qua chị bỏ con về với chồng, chị nói :

- Honey buồn em hả ? Honey giận em hả ?

Con vẫn lắc đầu. Đúng ra con cũng mệt mỏi, không biết có phải tại anh ta xay quá đáng không. Vả lại con cũng băn khoăn chưa biết phải xử trí ra sao về chuyện mình đã thông dâm với chồng của chị. Không biết xử sự như thế nào cho nên không biết phải nói gì với chị. Và chỉ biết lắc đầu :

- Honey đi làm đi, «anh» ở nhà nghỉ hôm nay.

Chị mừng rỡ vì lần đầu tiên được con xưng anh, có nghĩa là chị tưởng con đã đồng tình với chị về cách xưng hô. Chị cúi xuống ôm hôn con cuồng nhiệt. Con nói :

- Honey cũng phờ phạc người ra đấy nhé. Ráng giữ sức khoẻ. Chị lại hôn nữa rồi mới đi ra.

Buổi trưa nằm coi Discovery trên TV, con sợ quá vì đoạn phim chiếu đàn trâu rừng ngu ngơ khờ khạo bị mấy con chó sói quí ma dữ dằn rượt đuổi, một con trâu chạy không kịp bị một con chó sói đuổi tới đít nhe hàm răng nhọn hoắt trắng ớn ngọam lấy cái dương vật lủng lẳng. Con rùng mình, trời ơi, đau quá chịu gì thấu ! Con

trâu tội nghiệp ngã lăn ra, đàn chó ủa tới xẻ thịt, phanh thây, máu loang trên bãi cỏ và mồm miệng lù chó. Toàn thân con đang đau nhói tưởng như mình là con trâu tan thây thì chợt nghe có tiếng gõ cửa, mở, hóa ra anh hàng thịt. Anh ta bước vào phòng rất tự nhiên. Nhà của vợ chồng anh mà, tôi qua con không cự tuyệt mà, như thế là mọi sự xuôi chèo mát mái chứ gì. Anh ta vẫn còn mặc chiếc áo làm việc ở chợ, chắc buổi trưa nghỉ đi ăn lunch một tiếng tranh thủ chạy về xay thịt tiếp đây. Anh ta đưa tay tính ôm con, nhưng con né tránh kịp vì linh tính báo cho con biết tay này muốn kiểm soát thêm. Anh nói :

- Cho anh xay như đêm qua. Con lắc đầu.

Anh hỏi :

- Tại sao ?

Con đẩy anh ra :

- Đi đi cho tôi đóng cửa ngủ.

Anh cười khẩy :

- Dám đuổi hả ? Vợ tôi mà nó biết chuyện đêm qua là nó đuổi em ra khỏi nhà này ạ.

- Tôi cũng đang tính kể cho chị ấy nghe để chị ấy đuổi.

Anh ta nhãn mặt :

- Em điên hả ?

- Không. Tôi tỉnh. Chỉ mệt thôi. Vì đêm qua bị hiếp. Anh hàng thịt xanh mặt.

Anh ta lùì ra cửa :

- Em cũng bằng lòng mà. Em nằm yên thuận cho tôi yêu mà.

- Không nằm yên thì làm gì được tên dân tộc. Lỡ nó giết thì sao. Kêu lên vợ nó buồn thì sao.

- Em...

- Chị. Phải gọi tôi là chị vì vợ anh cũng tôn tôi làm chị. Nghe chưa ?

- Chị, tôi tưởng chúng ta có sự thỏa thuận.

- Chị. Và em. Không nói suông hai tiếng «chúng ta» nghe không. Đi đi cho tôi nghỉ ngơi. Buổi trưa anh có một giờ nghỉ thôi coi chừng trễ bị đuổi mất sở làm tiền đâu mà cá football. Rồi lỡ vợ về bắt gặp sẽ ly dị và đuổi ra khỏi nhà thì ở đâu. Anh sao «mặt trời trán bóng» quá vậy ?

Anh ta sợ quá bỏ đi một mạch. Con cũng không ngờ mình cứng cỏi và tàn nhẫn đến thế. Con còn nhớ đêm qua khi ấy con cũng có ý «lắng nghe» cảm giác mình cơ mà, chứ đâu đến nỗi bị ăn thịt như con trâu. Xử sự như thế e không công bằng với anh ta. Chị ấy kém con một tuổi song anh ta hơn con cả chục tuổi mà mình chơi gác quá. Nhưng con nghĩ phải làm thế để dễ bề chấm dứt cái trò lãng nhãng ấy. Vì dù sao con cũng quý trọng chị ấy và biết rằng chị ấy cũng hết sức quý trọng mình.

Từ ngày ấy con không lên nhà chị nhưng chị rất thường đến thăm con và chở con đi shopping hoặc đi ăn phở. Một hôm chị kể :

- Thằng chồng em nó đòi ly dị chia đôi tài sản, thế có tức không. Lý do nó đòi ly dị là «vợ hờn láo chửi chồng, xúc phạm đến danh dự chồng». Honey hiểu rõ về luật pháp Mỹ tính sao cho em bỏ được thằng chả mà giữ được toàn vẹn của cải. Tài sản có được, honey cũng biết đấy, là do bao nhiêu công lao nhọc nhằn của em bỏ ra mới tạo thành, nó chỉ rúc vào hưởng không, «cơm no bò cưỡi», em làm bò cho nó cưỡi, rồi con bò còn phải trả tiền tất cả các bill của nó, bảo hiểm sức khỏe của nó, bảo hiểm xe của nó, tiền xăng đổ vào xe cho nó chạy, tiền rửa xe nó, tiền cable pay per view nó coi phim, tiền cell phone của nó, tiền cho nó vào các hội đoàn... Tất cả

các chi phí của nó em đều phải lãnh, không bao giờ nó ngó tới thùng thư hay cái bàn làm việc ở nhà chứa đầy thư đòi nợ, em phải ký hết, mỗi cả tay. Lương tháng chợ cá của nó chỉ để cho nó cá cược, làm sao trèo lên xe hơi của em, làm sao được ở ngôi nhà trên núi, thế mà nay nó đòi cửa đôi thì có điên tiết không hả honey.

Con an ủi chị :

- Được cái là anh ta không có «nhân tình», chưa thấy anh ta có đào nhí bao giờ, anh ta chỉ... ăn cơm nhà. Yên lặng một lát, chị than thở :

- Đòi sao... khổ quá hả honey. Chỉ vì mình không thể không cần một thằng đực, chỉ vì mình sống không thể không có nó ở bên cạnh, cho nên mình phải lụy nó. Em nghĩ em chỉ cần có honey thôi cũng đủ hạnh phúc rồi, nhưng nghe honey nói honey không thể thay thế được nó cho nên em phải về phòng nằm cho nó trèo lên bụng mình dày xéo. Rồi nghe nó chửi. Rồi nó đòi cướp của mình. Thế cơ chứ. Hỏi có khổ không hả Trời ? Honey ơi, bây giờ em phải làm sao ?

Chị khóc hu hu, chị ôm con hôn khắp nơi. Con thấy tội cho chị, con thấy thương cho chị. Con hiểu ra tại sao con cứ lằng nhằng với mấy người tình dang dở không dứt ra được. Con hiểu ra tại sao con cứ phải đến với

thằng học trò râu xồm và con cũng đã từng phải quí lụy nó. Có điều thằng ấy không hôi mùi chợ cá. Con hôn chị, lần đầu tiên con hôn chị cực kỳ như con và thằng Trung Đông vẫn làm với nhau. Con nói với chị câu mà con cũng đã nói với mẹ : «Hạnh phúc có hai thành phần, hạnh phúc trong lòng và hạnh phúc ngoài da». Rồi con kể luôn cho chị nghe chuyện chồng chị mò sang với con và con đã để yên cho anh ta muốn làm gì thì làm. Nghe xong chị hỏi :

- Trời ơi, sao honey không đập cho nó một đập, sao honey của em sang trọng thế này mà để cho cái thằng hôi mùi thịt cá ấy nó ôm ấp rồi trèo lên nữa. Nó làm có lâu không ?

- «Anh» không biết nữa vì «anh» chỉ nằm yên xem nó dỡ những trò gì, để xem nó đối xử hằng ngày với honey ra sao, để xem nó hôi như thế nào. Nó được rồi thì lui lui về phòng. Trưa hôm sau nó từ chợ mò về tính làm nữa, lúc đó «anh» mới dạy cho nó một bài học và nó im luôn. Nhưng cũng từ đó «anh» xấu hổ với honey, «anh» phạm lỗi cướp chồng của honey, cho nên «anh» muốn chạy trốn honey.

Con tưởng chị ấy buồn, nhưng không, chị nói :

- Không. Em có yêu nó đâu mà ghen. Em chỉ yêu honey thôi. Nếu honey thích nó thì em cho luôn đó. Nhưng không lẽ honey thế này mà lại hạ mình xuống với một anh hàng thịt, phải chi nó có hồn Trương Ba, đấng này hồn nó cũng hàng thịt luôn, honey ạ. Em chỉ biết cắt móng tay móng chân cho người ta chứ nếu em biết những chuyện trên trời dưới đất, học giỏi được như honey thì xin vào phủ tổng thống, trước thực tập sau làm ở đó luôn. Trong khi tổng thống ngồi trên ghế lo công vụ, nói phone với các vị quốc trưởng, trao đổi ý kiến với các chính khách dân biểu nghị sĩ, ký duyệt các văn kiện hành chánh quốc gia, người bận rộn làm việc nước thì mình chui dưới gầm bàn lo cho người, phục vụ người, yêu thương người... thà một phút huy hoàng «tình cho không biếu không» với ông tổng thống lừng danh khắp thế giới có hơn không là để cho đũa không ra gò nó mảy mò. «Tiếc thay hột gạo tám xoan ! Tiếc thay cây quế giữa rừng !»

Thời gian trôi qua, vợ chồng chị vẫn không ly dị nhau, anh ta vẫn đi làm ở siêu thị, họ vẫn ở chung nhà. Chị đến đón con lên ở nhà chị thường xuyên, con thấy hai người chửi nhau nhiều hơn, chị chửi chồng nhiều hơn và bạo hơn mới đúng. Con tránh không nói chuyện với anh ta.

Tin công nương Diana vợ hoàng thái tử Charles của nước Anh chết trong tai nạn xe hơi cùng với tình nhân ở Paris khiến chị sầu não quá chừng. Chị lái xe lên tòa lãnh sự Anh Quốc tại thành phố Los Angeles đặt vòng hoa phúng điếu, nổi buồn khôn nguôi, chị đi Luân Đôn để dự đám tang cô công chúa vào cuối tuần. Chị hỏi con đi cùng với chị để chị mua vé máy bay. Con từ chối thì chị trách con không biết thương người. Con phải nói dối con mắc bận hội thảo ở trường đại học. Chị đi một mình, mặc toàn đồ đen, lòng quặn lên một nỗi thương cảm. Khi về chị chỉ trên màn ảnh truyền hình đám đông mấy trăm ngàn người đứng ở công viên ngoài thánh đường hôm cử hành tang lễ nói với con có chị trong đám người đó. Con cố căng mắt tìm chị trong đám đông, nhưng đành chịu. Chị lại chỉ mấy trăm ngàn bó hoa chất thành đống la liệt khắp các nơi ở Luân Đôn nói có lăng hoa của chị trong đó, con cũng lại cố căng mắt tìm đóa hoa tiếc thương người bạc mệnh của chị, nhưng cũng đành chịu. Chị gây hấn đi mười pounds, nhan sắc sa sút trông thấy.

Con đọc cho chị nghe bài thơ của Tố Hữu, «thi sĩ của bộ chính trị đảng cộng sản Việt Nam», khóc ông Stalin chết :

«Hồi ôi, ông mất có trời đất không ? Thương cha, thương mẹ, thương chồng,

Thương mình, thương một, thương ông, thương mười. Ông Xít ta lìn ời !»...

Con nói ông thi sĩ này cũng thương người. Chị chữ thằng cha cộng sản ngu, nô lệ, bố mẹ không khóc đi khóc tên đồ tể quốc tế. Con kể cho chị nghe ông thi sĩ còn ví mình với Thúy Kiều, người đã khóc trước mả Đạm Tiên, bằng những câu thơ khác như :

*«Mười lăm năm ấy thân Kiều,
Lênh đênh mệnh bạc, tình yêu khôn đầy
Nghĩ mình phận rủi duyên may
Qua phong trần lại càng say lòng người...»*

Chị hỏi con biết những thứ đó ở đâu, con nói «trong thư viện». Chị nói :

- Khóc người hồng nhan bạc mệnh thì nên khóc. Không dư nước mắt cho bọn độc tài tàn ác. Thi sĩ gì mà... khờ quá vậy.

- Ông ta ở trong cơ quan đầu não trung ương đảng, người làm ra kế hoạch «Nghị quyết 8/bct : Giá-Lương-Tiền.» Economie poétique... gây khủng hoảng một thời.

Chị lắc đầu :

- Em đang buồn thương công chúa, honey nói gì em không hiểu.

Con nói :

- Mình không rộng lượng thương người được như honey, như ông thi sĩ bộ chính trị, như bà Thúy Kiều.

Từ phòng ngủ nhìn thẳng xuống toàn khu thành phố Los Angeles, ban ngày trời quang nhìn thông ra tới biển. Con bèn làm... thơ, bài thơ tả nắng vàng tươi trên đồi cao chảy tràn xuống Los Angeles ra biển Thái Bình, có con chim nhỏ bay chuyền trên cành cây ngoài cửa sổ chia sẻ với con niềm vui đó. Con email bài thơ cho ông nhà văn ở thành phố Huntington Beach hỏi ông có thấy thứ nắng vàng tươi tràn tới bờ biển của ông không, ông reply «thấy» và muốn được chia ba niềm vui. Con chưa được gặp ông lần nào vì ông nói ông già lắm rồi, phải chống gậy mới bước ra được ngoài hiên để nhìn qua cánh đồng lầy Bolsa Chica ra biển. Ông đã rửa tay gác kiếm, không ra đòn, không đỡ đòn và cũng không trả đòn, ông đóng cửa ngòì trong thạch động, không tái xuất giang hồ nữa. Ông nói con, kiếp sau gặp cũng được, đi đâu mà vội.

Trước đây trong một email con hỏi ông thích nhân vật nào nhất trong các tiểu thuyết của ông, ông trả lời... lạc đề rằng ông yêu thích ba nhân vật : một là bà vợ người xa ích của ông Án Anh thời Chiến Quốc, hai là Nễ Hành thời Tam Quốc, ba là bà Hoạn Thư trong Đoạn Trường Tân Thanh của cụ Nguyễn Du. Con phải vất vả một thời gian dài đến thư viện tìm đọc để hiểu biết về những nhân vật ấy, và rồi thấy mình cũng yêu ba nhân vật ấy luôn. Bèn nghĩ hay là mình mắc vào cái chướng «hễ ông yêu ai mình cũng yêu người ấy». Con lại email hỏi ông «Thế còn nhân vật thời nay thì sao.» Ông không trả lời câu người ta hỏi ông mà ông còn hỏi ngược lại người ta : «Thế cô yêu ai ?» Con tức quá trả lời ngay «Em yêu những nhân vật trong tiểu thuyết của... ông.» Ông nhà văn... lặng thinh luôn, suốt nhiều tháng ông không trả lời thư nào của con. Ôi sao con buồn quá thể. Cho đến cái email có bài thơ này, ông đã viết cho con như thế. Con đã kể hết cho ông biết chuyện đời con, kể hết những nỗi gian truân cũng như những tâm sự thầm kín, những niềm vui và cả những nỗi buồn. Mỗi lần mail kể cho ông rồi con thấy mình như nhẹ hẫng người và cảm thấy... hạnh phúc mẹ ạ. Nhưng ông như một kẻ vô hình. Một người không có thực. Có lẽ mẹ sang bên ấy con phải nhờ mẹ... đi tìm ông ấy cho con !

Chị hay sang ngồi chơi với con, có khi chị uống rượu và bắt con cũng phải uống một hớp với chị cho mặt đỏ rạo rực. Chúng con cũng nói chuyện trại tị nạn ở bên Thái, hai con lọ lem nhắc lại thời đi chân đất, bèn gác chân lên lòng nhau khám xét tìm tòi vết xước vì gai đâm, tìm không thấy, chỉ thấy những bàn chân đẹp và thơm.

Một con lọ lem học không vô nhưng đi làm thì tiền vào ào ào dễ như húp cháo, tính cái gì cũng được, làm cái gì cũng xong, nhìn đâu cũng thấy có cách ra tiền... trong khi ấy anh chồng cu ki lương giờ cứ ở mức thấp nhất của luật tiểu bang suốt mười mấy năm không nhích lên được.

Một con ngu kiếm một đồng không ra, phải vay nợ chính phủ nhưng đi học sao dễ dàng như đi chơi, nghe qua nhớ mãi, nhìn sơ không bao giờ quên, thầy dạy một lần biết làm không sai một ly, khi phải nói lại còn nói rõ hơn, dễ hiểu hơn và hay hơn thầy, thi đâu đậu đó lại còn đậu tối ưu. Thăng học trò râu xồm con vua tốn biết bao nhiêu tiền của thần dân đóng góp cho nó sang Mỹ học mười mấy năm không lấy được cái bằng nào để đem về xứ nộp cho triều đình, nó nói với cô giáo rằng nghe cô giảng cái gì nó cũng thấy thích, cô nói như rót vào tai người nghe, nhưng nó không thể nào nhớ được và cũng

không thể nào làm được.

Lọ lem không sa vào tay thẳng hoàng tử thì cũng rơi vào tay anh hàng thịt vì lọ lem luôn ở trong tầm tay của chúng. Như thế là may, đời còn đáng yêu vì còn có chúng nó trên cõi đời này để mà sa vào. Hai con lọ lem, say men rượu, từ trên cao nhìn xuống nước Mỹ, đủ đôn cần những gót chân hồng của nhau, nói nói, cười cười, khóc khóc, mếu mếu...

Một hôm nhìn xuống dưới vườn thấy anh chồng đứng dưới đó nhìn lên, chị nói :

- Em trói được nó rồi, nếu ra khỏi đây là nó ra tay không. Bây giờ em cho ở trong nhà như là mình nhốt trong chuồng vậy thôi. Tất cả tài sản đều là của em, em di chúc để cho con em và honey, nó không được phần nào cả. Nó đâu có cướp được của em. Trước đây mấy kẻ hùn hạp cũng nhiều lần muốn giật các tiệm nail của em mà đâu có được. Làm ra nhiều tiền cũng khổ vì còn phải lo giữ của, lúc nào cũng sợ mất. Em không học được cao nhưng chúng nó không địch nổi em đâu. Từ nay honey cứ coi nhà này như của honey, muốn ở bao nhiêu cứ ở, có em lo cho honey mọi thứ. Nó là hạnh phúc ngoài da. Cô tiến sĩ của em đã dạy thế. Khi nào em không đáp ứng được thứ gì cho honey thì honey cứ gọi nó. Honey phải gọi thì nó mới dám tới, honey lặng

thình nó không dám đâu.

Một lần con gặp anh ta ở nhà xe, con chào, anh ta gật đầu rồi bước đi, con gọi lại :

- Tôi có chuyện cần nói với anh.

- Chị muốn à ?

- Không.

- Thế thì có chuyện gì phải nói.

- Bữa trước tôi đành hanh bắt anh phải gọi tôi là chị xưng em. Nay tôi xin lỗi. Anh lớn tuổi hơn tôi xin cứ xử như người hơn tuổi, nhưng đừng bao giờ nói tiếng «chúng ta» nhập nhằng.

Anh ta mỉm cười :

- Được thôi.

Nhìn quanh, không thấy xe của chị, anh ta bấm remote đóng cửa nhà xe. Con tính đi lên nhà thì anh ta giữ lại, nói :

- Tôi thèm em quá, em càng dễ thương bao nhiêu thì cái con bà càng khó thương bấy nhiêu. Không hiểu sao, em chửi tôi tôi nghe cũng lọt tai, còn nó khen

tôi cũng thấy chối tai. Lạ thế ! Tôi năn nỉ em. Tôi chịu hết nổi rồi. Tôi làm thật em rồi tôi đi tù.

Con chưa kịp phản ứng thì anh ta đã nhắc bổng con đặt nằm ngửa trên cốp xe. Anh ta tốc váy con lên, tụt quần lót của con ra đưa cho con cầm. Rồi anh ta rúc đầu vào, hình như anh ta khóc và nói nhồm nhoàm gì đó, hình như con có dạng chân ra, hình như California đang xảy ra động đất năm, sáu chấm... Con chợt nhớ đến thằng học trò râu xồm. Một người Trung Đông, một kẻ châu Á, hai vùng nóng nhất trên thế giới hiện nay... Chiếc xe bị động mạnh quá khiến alarm báo động còi kêu ré lên âm ỉ. Con hoảng hốt đẩy anh ta ra, tụt xuống ù té chạy lên nhà, tay vẫn cầm chiếc quần lót. Còi xe báo động vẫn kêu vang. Con thấy kệ. Con vào phòng tắm cởi hết quần áo soi mình trong gương tìm tòi những chỗ đau đau, son sót, thấy có vết xước, sợ quá con mặc vội lại áo quần xuống nhà xe. Anh ta vẫn còn ngồi đó hai tay ôm đầu, thấy con trở lại anh nhìn con hai mắt rung rung, nói như mếu :

- Tôi đợi cảnh sát tới.

Con bấm remote tắt alarm, mở cửa xe ngồi vào ghế :

- Không, tôi không báo cho ai cả.

Anh ta đứng lên, tới bên xe con :

- Tôi đã nói tôi làm rồi chờ bị bắt bỏ tù mà.

Con nổ máy xe :

- Nhưng tôi không phải là người bỏ tù kẻ khác, tôi không muốn ai tù tội vì tôi cả. Con vào số xe, trước khi cho xe chuyển bánh, con ân cần nói với anh ta :

- ... cho dù người đó xúc phạm đến tôi. Theo tôi nghĩ, anh nên coi lại thái độ cư xử của mình đối với kẻ khác. Chào anh.

Con lái xe xuống phố tìm đến phòng mạch bác sĩ, chị bạn cho con nằm trên bàn khám xét khắp lượt xong nói:

- Mấy vết trầy cần phải bôi thuốc sát trùng. Hai vết có dấu răng cắn. Con gì vậy ?

Rồi chị nhìn con nheo mắt :

- Hồi này mình thấy anh «chơi bạo» hơn trước đây nhé.

Săn sóc các vết thương xong chị bác sĩ đưa con tờ giấy đi phòng Lab thử máu. Mọi chi phí đã có bảo hiểm do viện đại học trả tiền.

Mấy ngày sau chị bác sĩ điện thoại cho biết kết quả xét nghiệm máu không bị nhiễm độc nhưng lưu ý không nên chơi với «thú dữ», nguy hiểm.

Hú hồn, từ hôm đó con nằm nhà không dám lên núi. Chị xuống tìm con, trách :

- Honey có bạn trai phải không ?

Con đưa chị chiếc chìa khóa :

- Bất cứ lúc nào honey muốn tới kiểm soát cũng được, xem có bồ bịch gì thì biết.

Chị lại hỏi :

- Honey có muốn em đuổi thằng chả đi cho honey tự do thoải mái, khỏi bị làm phiền không ?

- Đâu có gì phiền, mình nghĩ honey không nên bỏ chồng, có những việc honey phải cần tới anh ta cơ mà.

- Tại sao honey không lên ở với em, nhà cửa rộng rãi, đẹp đẽ, sang trọng dành sẵn cho honey.

- Tại mình thích căn phòng này, mình đã ở đây bao nhiêu năm nay, từ lúc còn hàn vi đi học, mình có kỷ niệm với nó. Mình cũng có ý định đón mẹ sang ở đây với mình.

- Mẹ sang cũng lên ở trên đó cho sung sướng.

- Không, mẹ phải ở gần khu phố Việt này. Khi nào honey nhớ mình thì xuống núi. Khi nào nhớ honey thì mình cũng sẽ tìm đường lên núi.

Chị giận dỗi bỏ về. Mấy ngày sau chị trở lại xin lỗi con, chị nói chị nghe lời cô tiến sĩ, không bỏ chồng nữa. Con nghĩ, biết đâu cũng có lúc chị lại chịu «thú dữ» miễn là biết cách thuần hoá nó. Con thì sợ quá. Cọp Trung Đông coi dữ dần nhưng vẫn hiền hơn cọp châu Á. Cọp châu Á coi khù khờ vậy nhưng độc hơn cọp Trung Đông. Một con nhỏ bạn nghiên cứu viễn tượng toàn cầu, có nhận định rằng rồi ra dân da vàng tóc đen sẽ làm bá chủ thế giới, nhưng sẽ đưa nhân loại đến chỗ diệt vong ! Ghê gớm !

Con không bao giờ hẹn hò với ai ở căn chung cư, suốt từ thời mướn ở để đi học cho đến khi ra trường làm giáo sư, con ở đó và vẫn được biết là người sống một mình đơn độc. Mấy bà, mấy ông Mỹ già lồi xóm thường tỏ ra quý mến cô giáo vì họ thấy cũng chỉ một mình như họ. Phần đông trong chung cư, mỗi người mỗi căn riêng rẽ, ít có gia đình hai người. Bà độc thân vì đã bị chồng bỏ. Ông một mình vì đã bị vợ bỏ. Mỗi khi ra sân golf con thường thấy từng nhóm chơi bốn người đều là bốn bà hoặc toàn là bốn ông. Golf và bowling là những thú tiêu

không nhất thiết chia phe theo giới tính như các game bóng đá hay bóng chuyền... Chơi golf giống như cưỡi ngựa xem hoa, tại sao lại không hai cặp một nhóm cho nó tình tứ. Sao mà quý ông quý bà ấy lại xa cách nhau quá đỗi. Bốn ông không vợ chơi với nhau, trong khi gần kề bên lại cũng bốn bà không chồng chơi với nhau. Các ông bên này quất một trái banh xong nhìn sang bên nói xấu các bà bên kia là hôi nách; các bà bên kia dè bủ, rỉ tai, nguyền các ông bên này là ngủ ngáy như voi gằm bò rống. Không lẽ cái loài động vật hai chân này đực cái kỵ nhau đến thế.

Con gặp ông giáo sư khoa trường hằng tháng sau mỗi buổi họp hội đồng khoa ở ngay trong văn phòng ông. Con gặp anh giáo sư đồng nghiệp da đen mỗi khi anh trốn được vợ thuê phòng ở khách sạn kêu con tới. Thằng học trò con vua thì nó có phòng ở trên building rất rộng rãi và sang trọng, ngay trung tâm thành phố Los Angeles, khi muốn, nó gọi phone hẹn giờ con tới với nó. Cái thằng học dốt nhưng cứ thích cư xử như một người sắp làm vua thiết sự đến nơi. Có lần nó tâm sự, muốn được lên ngôi vua phải cần hai điều kiện, thứ nhất được vua cha phong cho làm hoàng thái tử, thứ hai là vua bố... chết. Cả hai điều kiện ấy nó đều chưa có nhưng nó luôn luôn tin chắc là nó sẽ làm vua vì mẹ nó được vua cha sủng ái nhất trong số hàng chục bà

vợ có con trai. Ngày vua bỏ chết thì trước sau gì cũng phải xảy ra thôi. Con chỉ gặp nó theo giờ hẹn nó đã ấn định. Đúng giờ, con lên thang máy tới phòng nó bấm chuông hai hồi rồi mở cửa bước vào, cài cửa lại phía sau lưng. Thằng học trò đã ngồi trên chiếc ghế bành cao bọc da. Nó cũng đã tắm rửa xong vì tóc nó còn ướt. Trên người nó chỉ quàng một chiếc khăn như chiếc «sà rông». Nó nhìn con tròng mắt, phải công nhận là đôi mắt xanh với hàng chân mày rậm, những sợi lông mi dài và cong, phóng ra cái nhìn sâu thẳm quyến rũ. Nó có hai ưu điểm đẹp trai và học tốt, nhưng khuyết điểm trầm trọng không thể sửa chữa là con vua. Xưa nay những thằng con vua con chúa thường là những tên đồ bỏ. Nó giơ hai tay lên cao chào con như chào thần dân của nó. Con lần lượt làm những việc nó đã chỉ dạy cho con. Con trút quần áo mình xuống dưới chân, gỡ bỏ những trang bị, phụ tùng, như đồng hồ, vòng đeo tay, nhẫn, bông tai và kẹp tóc... vứt xuống thảm nhung. Rồi con quì xuống hướng về phía nó. Nó lại giơ hai tay ra phía trước, lần này thấp ngang ngực như vờ con tới. Con tiến tới nó bằng đầu gối. Khi con bò tới sát ghế, ngẩng mặt nhìn lên, thì hai tay nó bung lấy hai bên má con, cúi xuống hôn con êm ái, nồng nàn... Nó hôn con thật nhiều, khắp lượt trên môi, trên má, trên tóc, trên tai, trên cổ... Con rất sung sướng được nhận những nụ hôn và những vuốt

ve thẳng học dốt ban cho con. Nó gỡ tấm khăn xà rồng trên người trùm lên đầu con vắt chéo sang hai vai, chỉ chừa khuôn mặt hở cho nó hôn và ngắm nhìn. Hình như lúc ấy nó nghĩ tới phụ nữ ở nơi quê hương nó. Cho đến lúc nó kéo tấm khăn trùm kín luôn cả mặt con thì con hiểu rằng đã đến lúc thần dân làm lễ hiến tặng và phục vụ chúa tể. Con thấy nó cũng cực kỳ sung sướng khi được cung phi tôn vinh quí lụy.

Khi thấy cung phi thở dốc vì mệt và ngộp và mình cũng được thỏa mãn thì đáng quyền cao tụt xuống ngang hàng với thần dân, người giáng lâm nằm đất với tiện dân, khoảng cách vua tôi không còn nữa, người ôm ấp, bông bẻ, vỗ về, yêu thương dân của người ngay trên mặt bằng. Người bỏ ngai vàng, người rời cử trủng đài, người vút đi những vương miện lẫn quyền uy. Người ôm dân gọn vào lòng mình. Đến lượt vua lo cho dân. Dân vi quí. Con đã làm những gì cho nó thì bây giờ nó làm lại cho con. Dân đã hầu hạ vua thế nào thì vua lại ban ân cho dân thế ấy. Tuy nhiên con đòi ngồi lên ghế thì nó lại không cho, nó nói nó sợ bị tiếm ngôi. Muốn ngồi trên ghế thì về ghế nhà mình mà ngồi, không được ngự trên ngai vua... Hai đứa sung sướng cho đến khi ngủ thiếp đi dưới cùng một tấm khăn choàng.

Khi tỉnh giấc, vua còn bông cung phi vào phòng tắm, người tắm cho người và người tắm luôn cho cả cung phi, người hầu hạ cung phi, cung phi không phải hầu hạ người. Người mở máy tắm quất nước cho hai kẻ ngâm mình trong bồn. Vua tôi lại ôm nhau trong nước ấm như ngủ nhưng thực ra không phải là ngủ mà chỉ là mơ mơ màng màng, dập dìu, lửng lơ...

Đây mới chỉ là màn lớp của cung phi, chưa phải màn lớp của hoàng hậu, chẳng rõ nếu nhận lấy nó và rồi chẳng may nó lên ngôi vua thật sự thì màn lớp còn có những gì khác nữa.

Có lần con nói với nó con giống như «gái gọi», thì nó cãi, cho free nhau không có tiền bạc sao là «call girl» được. Nó còn nói khi nó thèm nó mới gọi, nếu con không thèm thì con từ chối nó cũng đành chịu. Và con cũng có thể gọi nó đến nhà con nếu con thèm nó, nó sẽ đến với con như con đã đến với nó, nó cũng sẽ quì bò vào từ ngoài cửa tới chỗ con ngự và sẽ làm những việc con thích. Chính sách đối ngoại của triều đại nó sau này chủ trương «hai bên cùng có lợi». Ôi cái thằng con vua, học dốt như chó sao bày đặt chỉ lăm chuyện làm con chạy theo hệt hơi cũng không kịp nó. Con làm sao dám gọi trai tới nhà mình trong khu chung cư của những quý ông quý bà thích tôn trọng sự đơn độc.

Con không biết nếu như con kể hết cho chị bạn biết về những cuộc tình ái lãng nhãng của con thì chị sẽ nghĩ sao, chị có còn thích con nữa hay không. Chị vẫn cứ tưởng con không quen biết người đàn ông nào và chị thích con như chị thích một con búp bê xinh đẹp dễ thương của riêng chị, nếu như chị biết rằng cái con búp bê ấy vẫn thường ngụp lặn trong những trận tình khốc liệt không thể tưởng tượng với những người đàn ông lạ mặt với chị, thì chị sẽ xử trí ra sao. Chị bảo chị cho con luôn cả anh chồng chị là vì chị coi khinh anh ta và chị nghĩ rằng con cũng coi thường anh ta, cả hai chỉ xem anh ta như một món đồ dùng, không có sự mê say trong đó, nhưng nếu là một kẻ mà mình mê thích thì sao, có sẵn sàng cho không nhau hay chẳng. Chị bằng lòng cho con thông dâm với chồng chị nhưng chị có cho phép con ngoại tình với những kẻ lạ mặt khác không ? Điều đó thì con chưa biết được.

Con muốn tìm ra một lối thoát cho chị bạn con. Có lúc con nghĩ nếu như chị bớt đi một chút chú trọng tới vấn đề làm ra nhiều tiền với làm ra ít tiền, và chồng chị, anh ta bớt đi nổi hăm hực thô bạo vì sự lép vế của mình... thì họ có thể cân bằng được cuộc sống và sẽ tìm thấy chút hạnh phúc nào chẳng...

Từ hang cộp của thằng hoàng tử ra, con chạy xe lên thẳng hang cộp của anh hàng thịt. Ba giờ chiều là giờ anh ta về nhà. Vừa qua cổng vào tới sân con đã thấy xe của anh ta có ở garage. Khi xe của con vào tới thì cánh cửa gian để xe của con cũng tự động mở lên dù con chưa bấm remote. Hóa ra anh ta có ở đó và mở cửa sẵn cho xe con vào. Con ra khỏi xe bấm khóa đi thẳng lên nhà thì anh chạy theo bông con mang trở xuống nhà xe. Anh ta chẳng nói chẳng rằng, đặt con nằm ngửa trên cốp xe như lần trước. Con sợ alarm sẽ lại rú lên nên vội vàng thò tay vào túi tìm khâu chìa khóa, lần mò bấm nút unlock giải mã. Anh hàng thịt lại tốc váy con lên, lại tụt quần lót của con ra nhét vào tay cho con cầm. Và con cầm lấy như lần trước. Anh ta bắt đầu vào việc thì con nói :

- Chưa đóng cửa nhà xe. Anh lậu bầu trong đùi con :
- Mở toang thế lờ «nó» có về thì mình thấy từ xa. Đóng kín mít «nó» tới nơi cũng không hay.

Anh hùng hục làm xong thì con mới biết lưng mình đã bị đẩy dựa vào kính xe, làm gãy một cái gạt nước.

Con ngồi ử rử trên cốp xe, tay vẫn cầm chiếc quần lót. Anh hàng thịt dục :

- Em lên phòng đi kéo lỗ... «nó» về.

Con tụt xuống, trước khi bước đi, con nói :

- Nếu có bị ra trước tòa, anh hãy khai là tôi có nhắc anh đóng cửa garage nghe không. Anh ta trở mặt nhìn con, anh đứng chết trân, miệng ú ớ không ra lời. Con nói tiếp :

- Là tôi nói giả tở nếu có bị ra tòa án thì khai như thế để thoát tù tội. Tiến sĩ dặn dò sao hãy nhớ lấy lời. Nghe anh.

Bước đi được một bước con dừng lại nhìn thẳng vào mắt anh ta :

- Anh nói anh thêm được ôm cô tiến sĩ vào lòng một lần, nhưng cả ba lần anh đều vũ phu, thô bạo, xử sự như... ăn cướp.

Một tay xách đôi giày, một tay cầm chiếc quần lót, con đi chân đất thối lên phòng mình. Coi đồng hồ, còn mấy tiếng đồng hồ nữa chị mới về. Hôm nay là ngày chị đi kiểm tra những tiệm nail giao cho quản lý trông coi. Con vào phòng tắm. Làm nô lệ cho hoàng tử thì được hoàng tử tắm tấp cho. Làm nô lệ cho anh hàng thịt thì mình phải tự tắm rửa lấy. Con xem xét cơ thể mình, lần này không bị vết cắn nào, nhưng đau đau một

tí ở sau lưng, có lẽ vì cái gạt nước.

Chưa bao giờ con thấy rã rời như hôm đó. Con tìm rượu rót một ly uống một hơi hết. Xong lên giường nằm. Con ngủ trong cơn say và nức nở. Nửa đêm thức dậy thấy mình nằm trong vòng tay ôm ấp của chị. Chị hỏi :

- Sao honey khóc ?

Con lặng thinh. Chị nhìn vào mắt con, hỏi nữa :

- Honey có gì buồn khổ, nói cho em biết ?

Con rúc vào bụng chị :

- Mình ế chồng, ở một mình cô đơn quá, phải chi có được một người để yêu thương. Hồi chiều lên kiếm em nhưng em vắng nhà... Buồn quá, nên khóc.

Chị ghì chặt con trong ngực chị :

- Honey bỏ bê em cả tuần lễ không lên với em. Honey cứ tưởng tượng coi, chiều tối đi làm về, một mình trong ngôi nhà vắng vẻ rộng thênh thang, trên núi rừng âm u này, không có honey, em cô đơn buồn chán như thế nào.

Con hỏi :

- Chồng em đâu ?

- Nó xài em xong mở TV coi football một mình, có gọi chuyện nó không nói còn chửi mình làm phiền nó. Nó nói «Tôi van bà để cho tôi yên thân, tôi đã «trả bài» rồi còn muốn gì nữa. Cần thêm thì cũng để gần sáng, «sức voi» hay sao mà tao «đi» tiếp được bây giờ.» Em nhục quá, honey oi.

Con nói với chị :

- Chị khổ thế nhưng cũng còn có chồng để nghe nó chửi, chứ em cu ki một mình «gái không chồng như phản gỗ long đanh», người đời người ta gọi là gái «chồng mông mà gào», phát phơ giữa chợ thăng nào nó cũng giày xéo xong liệng đi ! Phải chi mình đừng sang đây, phải chi mình vẫn cứ ở cái nơi đói khổ ấy, phải chi mình đừng đi học... có lẽ cuộc sống của mình sẽ an phận hạnh phúc với một anh chồng chăn trâu nào đó.

Chị lay lay gọi con :

- Honey nghĩ quân rồi...

Con ngồi dậy, ôm chị, hôn lên tóc chị :

- Thiệt đó, sống trong nghèo khó quê mùa có khi lại ít thấy mình đau khổ. Biết nhiều khổ nhiều, học cao lại

càng thấy rõ sự đau khổ hơn là mù chữ. «Ngu si hưởng thái bình». Các tay thủ lãnh cộng sản Việt Nam chủ trương chính sách ngu dân nên dân đói khổ mà không biết là mình đói khổ, lại cứ tưởng mình sung sướng nhất thế giới, muốn cứu cả loài người thoát cảnh trầm luân. Honey à, chúng ta khổ chỉ vì là tiến sĩ, là triệu phú... Mình không có chồng, còn honey giàu quá nên honey thấy mình... khổ vì có anh chồng hàng thịt. Nếu giả tí như honey còn ở trong khu xóm Bà Queo, sẽ thấy anh chồng hàng thịt là chỗ dựa vững chắc cho cả gia đình thì sao.

Chi cãi :

- Nhưng chồng mình nó thô bạo quá.

- Có lẽ anh ta phát khùng vì bị khinh thường. Honey thay đổi «chính sách» đi. Cũng nên thông cảm với anh ta, con người đâu có phải ai cũng may mắn giỏi giang giàu có. Biết bao nhiêu kẻ lặn độn.

- Không lẽ em phải quì xuống dâng tiền cho nó xài, lạy nó xin yêu...

- Đôi khi cũng phải quì lụy tình yêu em ạ.

- Honey bệnh anh ta. Honey có muốn xài chung nó với em không ?

- Không. Của ai người ấy xài. Mình chỉ tội nghiệp cho anh ta. Thuận hóa thú dữ và nâng cấp thiết bị. Thử tử tế với nhau xem sao.

Đêm đó chị ngủ lại phòng con, anh chồng gõ cửa gọi thế nào chị cũng không về. Con đuổi chị cũng không về. Nhưng gần sáng con thấy chị rón rén ra khỏi phòng con.

Nằm một mình con nhớ tới những bài thơ, nhớ tới nắng vàng, nhớ tới thành phố biển. Nhưng nhìn qua cửa sổ ra ngoài, trời vẫn chưa sáng. Con ôm mặt khóc !

4

Con gái tôi ngủ và mẹ nó cũng ngủ luôn. Nhưng tôi chỉ ngủ thiếp đi một lát. Tôi thức giấc trước nên được nhìn ngắm nó ngủ. Tôi hết cả bài ru, thuộc có bao nhiêu đâu, tôi sẽ lên thành phố tìm mua cho con tôi những quyển sách viết về ca dao tục ngữ, và những bộ sưu tập về điệu ru, câu về dân gian cho nó mang về Mỹ. Khi con gái thức dậy, nó hỏi :

- Trong lúc con ngủ, mẹ có nghe con mơ nói gì không?
- Không, cô ngủ say rất lâu.
- May quá, chỉ sợ ngủ mê nói hớ ra những chuyện giấu mẹ.
- Có chuyện gì phải giấu mẹ, con lớn rồi mà.
- Thì những chuyện tình ái lãng nhãng.
- Tình ái đâu phải là chuyện lãng nhãng. Tình nào cũng đáng quý trọng cả. Con ạ.
- Biết nói như thế nào với mẹ đây.
- Con khỏi cần nói. Sang bên đó rồi mẹ cũng sẽ biết. Cũng như chuyện của mẹ, rồi con cũng sẽ biết.

Sang Mỹ con cho mẹ ở đâu ?

- Con ở đâu mẹ ở đó, xa cách nhiều rồi, khổ đau nhiều rồi, bây giờ miễn sao có mẹ có con, ở đâu chẳng được.

Con gái tôi thu xếp mọi việc xong mới trở về Mỹ giao cho văn phòng dịch vụ làm hồ sơ bảo lãnh mẹ qua đoàn tụ với con gái.

Tôi làm thủ tục ly dị với chồng nhưng ngôi nhà thì tôi không để lại cho ông ấy. Tôi mất hết của cải rồi nên tôi phải bán cái tài sản còn lại ấy đi để có tiền ăn xài. Tôi tìm đến căn nhà ở làng phế binh cũ gặp vợ chồng thợ tằm quất mù. Tôi nghe nói vợ chồng anh kiếm được nhiều tiền để ra, muốn mua một căn nhà lớn hơn căn nhà tôn mục nát. Đã lâu lắm rồi tôi không gặp vợ chồng anh, nay thấy họ, tôi ngạc nhiên vì cả hai vợ chồng đều sáng sủa đẹp đẽ ra. Cả vợ lẫn chồng đều mặc đồ đẹp. Anh phế binh mù đói rách ngày nào nay trông như một... Việt kiều về thăm quê hương. Anh ta cởi trần phơi ra bộ ngực và bờ vai nẩy nở khỏe mạnh như cầu thủ bóng chuyền, anh mặc một chiếc quần sọc đẹp có nhãn hiệu Mỹ ở bên cạp, chân đi dép da cũng là đồ ngoại chứ không phải «dép lốp đi vào vũ trụ» như ngày xưa. Chị vợ cũng xinh đẹp nhưng bụng chị đã nhô ra, chị mặc áo kiểu và mỏng, quần sọc trắng, đi giày Nike... Tôi chỉ vào bụng chị, chị cười :

- Sáu tháng rồi, chỉ ráng đi làm 2 tháng nữa là phải nghỉ đẻ.

Chị hỏi thăm vợ chồng tôi và mời tôi ngồi, thấy anh mù đứng dựa tường, tôi cầm tay anh tính dìu anh tới ghế ngồi thì chị vợ bước ngay tới gỡ tay anh ra khỏi tay tôi, nói :

- Cứ để nhà tôi tự đi đứng một mình được mà chị, anh ấy thuộc lòng tất cả rồi, chị khỏi cần dẫn dắt.

Tôi hiểu ngay tâm địa người đàn bà đối diện cũng như tôi hiểu rõ hơn ai hết tâm địa tôi. Tôi nghĩ tới bàn tay của anh «chiến sĩ lái» thuở chúng tôi còn hợp tác làm ăn ở bên chiến trường Cam Bốt, những lần tôi ngồi bên anh trên xe tải chuyển hàng lậu, bàn tay ấy đã xọc xạo khắp người tôi, trong khi tay kia anh vẫn điều khiển bánh lái, miệng anh vẫn chuyện trò. Bàn tay anh tung hoành khắp chốn đến nỗi tôi nghĩ rằng có khi chính ông chồng tôi, có chỗ, cũng chưa có dịp sờ tới. Phải hiểu rằng đi buôn lậu, nhất là khi chuyển hàng lậu là sợ lắm, anh ta đã làm cho tôi quên đi sự sợ hãi ! Rồi thời gian sau, lăn lộn trên miền đất viễn chinh, anh ta đã học được ngón nghề xoa bóp tẩm quất và tôi cũng đã có nhiều lần nằm cho anh ta ra nghề. Tôi nhìn nhận rằng anh ta giỏi nghề và rất dễ thương trong cung cách làm việc và ứng xử. Vợ chồng anh làm ăn phát đạt bằng

nghề đấm bóp dạo là đúng thôi. «Nhất nghệ tinh, nhất thân vinh». Nhưng nay, bàn tay kia, tôi không còn đụng tới được nữa và cái bàn tay ấy cũng không còn cơ hội mò mẫm xục xạo vào những chốn xưa kia.

Chị vợ vào việc ngay, chúng tôi, hai người đàn bà, không có đàn ông trong việc này, bàn chuyện đổi nhà, tôi bán cho chị ngôi nhà của tôi và chị sang lại cho tôi căn nhà của chị. Sang lại là vì căn nhà chiến lợi phẩm này vợ chồng tôi được cấp phát theo chính sách «hóa giá» sau đó bán cho vợ chồng chị tá túc. Nay lại đến lúc chị có tiền mua ngôi nhà lớn hơn cần bán đi căn nhà nhỏ này thì chúng tôi lại thoả hiệp. Vợ chồng chị, sắp có con, sẽ dọn sang ở nhà tôi, còn tôi sẽ dọn sang ở căn nhà của vợ chồng chị. Chồng tôi sẽ ở đó. Còn tôi đi Mỹ. Vấn đề phải thương thảo trả giá là số tiền chênh lệch chị sẽ trao cho tôi sau khi trừ đi số tiền trị giá của căn nhà bẹp. Chúng tôi, cũng vẫn là hai người đàn bà, không có đàn ông, còn thỏa thuận với nhau về khoản tiền phải «bồi dưỡng» cho các chức việc trong các cơ quan nhà nước có công chuẩn thuận việc mua bán này.

Công cuộc thương thảo trải qua mấy lần gặp gỡ mới xong, khi thì tôi sang nhà chị, khi thì chị sang nhà tôi. Hôm cuối cùng làm giấy trao tiền, chị còn hỏi tôi nhường cho chị con ở trong nhà, chị cũng sắp cần tới

một đứa ở. Tôi nói :

- Nó đi lấy chồng rồi còn đâu.

- Trời, còn nhỏ thế sao đã lấy chồng.

- Nhỏ gì, mười bảy, mười tám tuổi rồi. Hồi nó mới đến ở còn nhỏ xíu, nuôi ăn mấy năm lớn tòng ngồng, nẩy nở, dậy thì ra. Bố mẹ nó bán cho thương gia Đài Loan đem về nước làm vợ, được đâu hai ngàn đô la làm nhà mới rồi.

- Sang bên đó làm nô lệ «sêch» chứ vợ chồng gì !

- Tức là làm... dĩ ấy hả ?

- Làm vợ cho cả nhà, báo đăng thế, họ nuôi ăn đồ Tàu béo bở, ở một căn phòng trên gác, đàn ông trong nhà ai cần tới thì tiếp. Có cô phải phục vụ tới 9 người, bố già hen xuyên ho khù khụ thì lo đấm bóp rửa ráy lau chùi cho ông cụ, đàn con trai cường tráng thì nó ào tới xong rồi xách quần đi, lại thêm thằng cháu mới đến tuổi thành niên, cô ấy tiếp mệt nghỉ không hết việc ! Mỗi tháng họ trả lương gửi tiền về cho bố mẹ, cũng giống như chính sách «xuất khẩu lao động» của nhà nước ta hợp tác với nước ngoài ấy mà !

- Thế lỡ có con thì sao, biết của ai ?

- Họ không để cho có bầu, nếu lỡ có là phải phá, có bầu đẻ đái... mất năng suất lao động !

- Tôi nghiệp con bé không rõ sa vào tay nhà nào ở bên đó. Bố nó sau cách mạng, biên chế trong Mặt Trận Tổ Quốc, chỉ làm tay sai, không có đặc quyền đặc lợi gì, nhà nghèo quá phải cho con đi ở, lớn lên lại đem con đi bán... Ông ấy than với tôi người ta «đi Tây đi Tàu đi Nga đi Mỹ đi Hung đi Tiệp...» xuất cảnh tứ tung, gửi tiền về cho gia đình mua nhà mua xe, còn ông chẳng được đi đâu, nên thấy có đường dây đưa người đi Đài Loan bèn tới nhà xin cho con gái về, để lo cho nó... xuất cảnh cho bằng thiên hạ.

Giấy tờ xong, tiền bạc xong, hai bên dọn nhà qua lại. Vợ chồng anh tẩm quất chơi toàn đồ «xịn», phần nhiều là đồ dùng của khách Việt kiều quăng cho khi họ về Mỹ. Nhà tôi dọn sang bên ấy toàn là «đồ cổ», nhất là mấy khoản của ông chồng tôi săn nhặt. Suốt những năm vào giải phóng Miền Nam, ông thượng úy chỉ lo thu vén nhặt nhạnh những thứ của «đế quốc» tháo chạy bỏ lại. Từ miếng tôn, tấm vỉ sắt lót đường, cái bàn nhôm, cái ghế bành da, đến chiếc nón sắt giã cua, đôi giày bột đờ xô, cái chăn cái màn, cái muống cái nĩa, cái cốc cái xẻng...thậm chí còn có cả một cái vỏ trái bom napal bằng nhôm, rỗng, چرا ra dùng làm xuống... «hâm bà là

hàng» dọn sang chất đầy căn nhà trệt chiến lợi phẩm chiếm được tại làng Thương Phế Binh Cộng Hòa ở Thủ Đức. Xung quanh vách ông treo đầy rẫy những bằng khen, những huân chương kháng chiến hạng nhất hạng nhì hạng ba, huân chương chống Mỹ cứu nước... Riêng cái ghế bành da không biết ông chôm được từ đâu mang về, nhưng cứ nghe ông kể thì cái ghế bành da này là của một tướng Mỹ 2 sao, Tư lệnh Sư đoàn 1 Không Ky, ngồi điều động những đoàn «ngựa sắt bay» trong cuộc chiến Việt Nam. Tôi thấy hồi mới chiếm Miền Nam loại bàn ghế này bị đám người hôi của rinh từ các căn cứ Mỹ đem ra ngoài xa lộ bán rẻ như bèo, không có sức mà hót. Tuy nhiên ông chồng tôi thì khoái cái ghế này lắm, trải qua năm tháng bị lôi đi bầm dập khắp chốn, khi nó về tay ông, tôi đã thấy có mấy miếng vá bằng băng keo. Ông đặt cái ghế bành da ngay chính giữa gian nhà, có lần ông đề tôi lên ghế, bấm nút cho thân ghế ngả ra, vừa làm tôi ông vừa nói «thế này mới sướng». Tôi nằm dưới nhìn qua vai ông thấy quả bom treo trên xà nhà ngay trên đầu mình... Mai này khi thế chiến bùng nổ, nhân loại sẽ chìm trong hỏa ngục, ngày tận thế sẽ đến, nước ngập lên tới đỉnh núi... ông sẽ bám vào chiếc xuồng vô bom này mà qua cơn đại hồng thủy, thoát hiểm, tồn tại, sống sót, để lưu lại cho hậu thế một bí thư chi bộ đảng đầu tiên cho nhân loại mới... Ghế Mỹ, bom Mỹ, nhà

Ngụy... cái gia tài cướp chính quyền ấy xin để lại cho ông, những kỷ vật của một thời chinh chiến, như một vòng hoa cho người cách mạng ! Còn tôi, tôi xin lạy... cả nhà nhà nước, lạy... cả nhà đảng, tôi đi !

Bán nhà tôi ôm được một khoản tiền lớn đủ tiêu dùng trong những ngày chờ xuất cảnh. Một hôm ông chồng tôi nói :

- Tiền bán nhà em chia cho tôi chút đỉnh tiêu xài chứ, ẵm cả coi kỳ quá, chẳng còn chút lưu tình gì...

Tôi nghe nói có lý bèn chia cho ông một khoản nhỏ, ông cầm tỉnh bơ, mở ra đếm cẩn thận rồi mới nhét vào túi. Ông nói :

- Sang Mỹ thỉnh thoảng em cũng phải gửi về cho tôi vài ba trăm đô cứu trợ nhé !

Tôi nói :

- Cái đó chưa biết, đô la kiếm ở đâu ra mà có để gửi về, sang bên đó biết làm gì, một chữ tiếng Anh bẻ đôi không biết.

- Cái thằng tình nhân của em nó phải bao em chứ, sĩ quan cộng hòa sang bên ấy lãnh lương Mỹ thiếu gì tiền!

- Ông là một thằng điểm cho vợ đi làm tiền à ?

- Xin lỗi ạ ! Ly dị rồi mà. Tôi biết là em sang bên đó sẽ chóng phát, em vốn thông minh, hồi xưa ở ngoài Hà Nội, còn bé sống trong trại mồ côi với các nữ tu em học tiếng Tây lâu lâu, lớn lên em học tiếng Nga để ợt, em nói ngoại ngữ thao thao không ai bằng, năng khiếu ấy sang Mỹ em cũng sẽ nhanh chóng thành bà Mỹ. Lại buồn lậu...

- Này đừng có mà nói bậy nói bạ. Ông bảo tôi không lưu tình, ông không kể đến cái khoản tuy đã ký giấy ly dị rồi nhưng trong khi chờ đợi chưa đi, tôi cũng vẫn để ông xài tôi thoải mái, tình nghĩa đến thế còn gì.

- Em phụ tôi chứ tôi có làm gì phụ em đâu nào.

Một hôm tôi trở lại ngôi nhà cũ thấy anh mù ngồi một mình trước hàng hiên, anh vểnh tai nghe ngóng, tôi lên tiếng anh nhận ra tôi ngay :

- À... chị.

- Bà ấy đâu ?

- Đi nhà bảo sanh đêm qua rồi.

- Để chưa ?

- Không biết.

- Ở nhà một mình à ?

Anh ta gật đầu rồi ngẩng mặt lên ngu ngơ nhìn. Tôi cũng nhìn xung quanh, nhà vắng không người, tôi cầm tay anh kéo vào trong nhà, cái bàn tay bừa trước tôi tưởng là đã mất chẳng còn bao giờ bắt được... Anh mù cũng chẳng để tôi phải chờ đợi hay mời mọc, anh vòng tay ôm tôi dí vào xó nhà. Hai cánh tay vòng sau lưng tôi và hai bàn tay quí quái bắt đầu xục xạo, những bàn tay trên xe tải đêm mưa biên cương xưa kia. Anh và tôi khuyu xuống trong kẹt cửa. Tôi quì phủ phục dưới đất nghe đường chuyển của hai bàn tay lần mò. Anh ta đẩy tôi tông vào xó cửa bình, bình, bình... u cả đầu. Mà cũng tại tôi rúc vào xó chứ anh ta mắt mù có thấy đường gì đâu. Người mù không phải chịu trách nhiệm gì về chuyện thế gian này, kẻ sáng mắt gây ra tất cả. Nhưng mà thằng mù này ghê thiệt. Anh ta vừa yêu vừa thì thầm «anh nhớ em quá». Trước mọi người anh ta phải gọi tôi là chị xưng em, nhưng vào những lúc căng thẳng anh ta gọi tôi là em xưng anh ! Rồi sau đó trật tự lại vẫn hồi. Cung cách du kích chiến này khác hẳn với thái độ thông dong của chàng. Với chàng, phải có tiện nghi, có thời giờ, có phi pháo, có hỏa lực, có yểm trợ... giường cao đệm êm, gối ôm gối cặp, gương soi đèn chiếu... phải chính qui và hiện đại.

Thừa dịp chị ta đi đẽ, tôi liên tục lên đến nhà chung cha với anh mù, dịp may hiếm có không ngờ. Sẽ chẳng được lâu. Thời cơ sẽ hết. Những bàn tay kia sẽ chẳng còn là của tôi. Nhưng tôi không ngờ chị ta đi đẽ và về nhà sớm thế. Ngày thứ ba, tôi vừa chạy vù vào kiếm anh, mới chỉ chớp được bàn tay anh thì chị ta lù lù từ trong nhà bước ra. Chị bắt quả tang tôi đang ôm tay chồng chị. Chị kêu ré lên rồi ngã sấp xuống đất. Tôi và anh mù vục chị ta ngồi lên chiếc ghế. Chị tỉnh lại chửi tôi nát nước, nào là «con đi cướp chồng người», nào là «con Việt Cộng cái từ Bắc vào Nam cướp của giết người nay lại còn cướp cả thằng mù của tao», chị chửi tôi rồi quay sang chửi anh chồng «thằng Việt Cộng mù đứng đường vô ơn bạc nghĩa...» Chị chửi rồi chị khóc. Khóc rồi lại chửi.

Chị còn nhắc tới một câu nói nổi tiếng của ông tổng thống của chị : «Đừng nghe những gì cộng sản nói, hãy nhìn những gì cộng sản làm». Thấy tôi đứng sớ rớ, chị hét lên :

- Con «đĩ ngựa» xéo ra khỏi nhà tao.

Tôi lúi dúi ra cửa, nhìn vào tôi thấy anh ta quì xuống đất ôm lấy chân vợ. Chị đập chồng ngã lăn ra, anh ta lại lồm cồm bò dậy, lại quì xuống ôm chân chị. Người thanh niên đẹp đẽ tuấn tú mà tôi đã quì mọp phủ phục

cho anh giày xéo nay lại quì phủ phục ôm chân người đã chửi tôi là đĩ. Chị gào lên chửi anh là «quân duy vật giả dối, đồ cộng sản lưu manh !» Bị thất tình chị trở thành tay chống cộng kịch liệt.

Tôi đi nhanh ra khỏi căn nhà. Nước mắt tôi trào ra. Tôi nghĩ tới chồng tôi. Chồng tôi chửi tôi là con «đĩ ngựa» thì tôi cảm thấy sung sướng, chị ta chửi tôi «đĩ ngựa» tôi thấy nhục. Tôi có làm gì... ác đâu, tôi chỉ muốn hưởng những gì làm cho tôi hạnh phúc. Tôi lại nghĩ tới chàng. Chỉ có chàng là không dùng tới những lời lẽ lăng mạ tôi.

Một tuần lễ sau chị ta bị ra máu đưa vào bệnh viện thì chết. Hôm đám tang tôi tới nhà... chia buồn. Hàng xóm xúm vào giúp cho anh ta chôn cất vợ. Tôi thấy anh ta đội khăn tang, ôm một hài nhi còn đỏ hỏn nhưng người ta cũng quần trên đầu nó một mảnh vải trắng để tang mẹ. Một bà hàng xóm nói nhỏ vào tai tôi :

- Cũng may cho bà đấy, cái nhà này xui lắm rồi, bà dọn đi nên thoát chết, chị ta ở đâu mới đến ở vài tháng đã lãnh quả thay cho bà... không biết rồi bố con nó sẽ sống ra sao. Thằng bố mù, thằng con mới lọt lòng mẹ cũng mù luôn, lại không nghe được, không khóc được. Trời ơi sao khổ quá vậy !

Tôi nói :

- Thì lại nhờ đến Sở Thương Binh Xã Hội. Anh ấy là thương binh tàn phế mà.

Nghe ra tiếng tôi anh ta mừng rỡ, nói nhỏ :

- À em... chỉ có em dẫn tôi đi lên thành phố được thôi.

Tôi suyt khẽ cho anh ta im. Tôi có thể nằm cho anh ta đâm bóp chứ tôi làm sao mà dẫn dắt anh ta đi hành nghề tầm quất kiếm tiền được. Tôi là kẻ quen ăn quen chơi, không thích lao động. Chỉ có vợ anh ta làm được việc đó, nhưng nay chị ấy đã nằm kia.

Tôi nghe tiếng kèn bát âm réo rất não ruột. Hồi lâu không nghe tôi nói gì anh ta hỏi :

- Em... à chị còn đó không ?

Tôi nói nhỏ :

- Đang lễ an táng, chuyện đó để lúc khác nói.

Tôi mở tấm khăn cúi nhìn vào hài nhi trên tay anh. Nó nằm yên không nhúc nhích. Tôi lặng lẽ rời khỏi đám tang. Tiếng kèn vẫn sục sùi não ruột đuổi theo tôi.

Một mối tình sót sa của hai kẻ khốn cùng nhất, giữa hai chế độ, trong hoàn cảnh hậu chiến, đã kết thúc, để lại cho đời một đứa trẻ, vừa mù, vừa câm, vừa điếc !

Một ngày trước khi tôi lên máy bay xuất cảnh, bố mẹ con bé dẫn nó tới thăm vợ chồng tôi. Phải gọi là cô hay gọi là chị chứ không là con bé ngày nào nữa. Chị đã là người đàn bà từng trải dạn dày. Ông «Mặt Trận» nói :

- Cháu nó từ nước ngoài dẫn chồng về thăm quê hương, tôi đưa cháu tới chào ông bà.

Tôi hỏi :

- Thế chồng nó đâu ?

Ông «Mặt Trận» nói :

- Ông ấy nằm nghỉ ở khách sạn bên Chợ Lớn, chẳng là đi máy bay về bị mệt.

Họ còn cho chúng tôi quà ngoại là sâm Đài Loan uống cho bổ. Tôi nhìn cô gái chợt nhớ tới những ngày bắt nó đâm bóp rồi mới cho coi TV. Lại còn không cho ngồi trên ghế mà phải ngồi dưới nền gạch bông với lũ trẻ lười xóm. Nay thì chị ấy đã khác xưa. Trong câu chuyện chị ấy kể chồng chị không phải là anh thương gia Đài Loan ở Chợ Lớn mà là... bố của anh ấy, anh sang Việt Nam

tìm người cưới về làm vợ cho bố anh ở bên đảo. Nay mọi chuyện yên vui, bố anh ấy tức chồng chị dẫn chị về thăm Việt Nam một phen. Họ còn khoe tôi những tấm hình vợ chồng chị chụp khi đi du lịch trên núi Dương Minh Sơn nơi có lăng Tôn Trung Sơn và giang san triều đình của Ông Bà Tưởng Giới Thạch, hình đôi vợ chồng chụp ở Lâm Khẩu, ở Nhật Nguyệt Đàm, ở cầu 7 góc, ở Cao Hùng... Toàn hình màu đẹp đẽ sắc sỡ. Chị còn cho biết ông chồng chị trước năm 1975 đã từng là sĩ quan cấp cao của Đài Bắc, chuyên về lý thuyết «Chủ Nghĩa Tam Dân» và «Lục Đại Chiến», sang Sài Gòn làm cố vấn «Chính Trị Tác Chiến» cho quân đội Cộng Hòa, nay còn giữ được bằng Tưởng Lục của Tổng Cục Chiến Tranh Chính Trị do ông Trung Tướng Tổng Cục Trưởng ký tên và đóng dấu, có chụp hình chụp ảnh lưu niệm đảng hoàng. Chồng chị biết nhiều về đường phố Sài Gòn và các nơi khác ở Miền Nam. Chị nói tuy ông ấy nay hơi lớn tuổi nhưng nhờ các toa thuốc của các vị hoàng đế Tàu đại bổ nên ông vẫn... cường tráng lắm. Tôi cũng... mừng cho chị ấy xuất cảnh lấy được chồng đảng hoàng chứ không phải đi làm đĩ hay nô lệ «sếch» như nhiều người lo ngại. Ở bên Tàu, chị tha hồ mà coi phim bộ, ngồi trên ghế bành da mà coi phim mệt nghỉ, đâu có khổ như ở bên ta. Biết đâu mai này thời cơ nó đến, ông nhà đi làm đại sứ ở Việt Nam, chị sẽ là bà đại

sứ hay còn gọi là phu nhân đại sứ, vinh thân phì gia.

Chuyến bay vào giữa đêm, tôi đó tôi chào chồng tôi để sửa soạn ra sân bay thì ông ấy đỡ chúng. Tôi điệu nghệ mời ông lần chót nhưng ông lại không chịu. Ông... quì xuống ôm chặt lấy chân tôi khóc rung rức, ông khóc thảm thiết như người ta khóc vợ chết vậy, khiến tôi cũng mũi lòng nước mắt ràn rụa. Tôi hỏi ông tại sao, ông chỉ lắc đầu không nói và lại càng khóc to hơn, ông vẫn... quì phục ôm chân tôi mà hôn túi bụi từ trên xuống dưới từ dưới lên trên. Ông hôn cuồng nhiệt như muốn ăn tươi nuốt sống con mồi. Ô hay cái ông này, từ trước tới nay có bao giờ... Tây như thế này đâu, bây giờ sắp chia tay hai người hai ngã, đường đời vạn nẻo, thì ông lại sinh tật... đổi mới ! Phải chi hồi nào tới giờ ông cứ bình thường như thiên hạ, đừng bày đặt «cách mạng cách miếc», ai sao tôi vậy, ai làm kiểu nào tôi làm theo, sống kịp với trào lưu thì có gì phải đổi mới nói cũ.

Tôi quỳnh quáng vì thời gian cấp bách, còn nhiều thủ tục xuất cảnh trước khi lên phi cơ, văn phòng dịch vụ đã dặn dò không được trễ. Tôi dìu ông đến chiếc... ghế bành da của ông nhưng ông không ngồi lên mà vẫn cứ phủ phục dưới đất. Ôi, tại sao đàn ông họ lại cứ thích quì dưới chân đàn bà mà hôn mà khóc nhỉ ? Tôi bối rối không biết giải quyết ra sao, tôi cũng khóc hu hu. Ông

không lên ghé bành làm tướng tư lệnh Mỹ thì tôi phải tụt xuống đất với ông, tôi cũng quì sụp với ông. Hai đứa quì dưới đất ôm nhau khóc lóc thảm thiết. Người lái xe của văn phòng dịch vụ đến đón tôi, thấy vợ chồng quì dưới đất ôm nhau khóc thì tỏ vẻ ái ngại. Anh ta nói :

- Sửa soạn đi kéo trề chuyên bay, còn phải tính đến khoản lỗ dở dọc đường nữa bà chủ ạ.

Tôi quệt nước mắt :

- Xin cho chúng tôi năm phút nữa được chứ ạ.

Anh ta xách túi hành lý nhỏ của tôi ra xe. Con gái tôi nó dặn dò là hãy ra đi tay không. Sang bên đó nó sẽ lo cho đủ hết, kể cả quần áo và các thứ đồ dùng lật vật. Nó nói hãy để lại tất cả. Kỵ nhất là đừng có mang theo tranh sơn mài, cho không ai lấy, mà để lại thì garage nhà nó đã chật. Phải rút kinh nghiệm năm 1975 bà con miền Bắc vào thăm bà con Miền Nam mang theo chiếu và bát sành ăn cơm vì nghe báo đài nhà nước nói trong ấy nghèo «không có bát mà ăn, không có chiếu mà nằm !» Bọt sắn cũng đừng mang theo, quan thuế Mỹ lại tưởng làm bạch phiến báo động tùm lum rắc rối sự đời. Tiền bạc còn thì để lại cho bố. Khoản này tôi không nghe lời nó, tiền đô la của tôi, tôi mang đi hết. Tiền bạc thì có nặng nề gì mà ngại, chịu khó một tí sang bên đó còn có

chút đỉnh dẫn túi mà thuê...xe xích lô đi tìm người tình.

Tự nhiên tôi hết khóc và ông chồng tôi cũng nín luôn. Cả hai đều đứng dậy. Tôi bước đến bên ông, ôm ông hôn nhẹ nhàng như tôi vẫn thấy trong phim truyện của Mỹ.

Chồng tôi đứng bất động. Khi tôi bước ra cửa, ông nói nhanh :

- Em nhớ thỉnh thoảng gửi... tiền về cho tôi !

Trên đường lên phi trường, người lái xe hỏi tôi :

- Sao bác trai không đi cùng mà ở lại ?

Tôi nói :

- Ông ấy còn bận việc nhà nước, còn yêu chủ nghĩa xã hội, còn nhiệm vụ đảng, không nỡ rời bỏ quê hương.

Anh ta nói :

- Tôi làm nghề chuyên đưa người qua sông, tôi không qua sông được, nhưng vẫn mong ai qua được thì qua, qua được người nào đỡ người đó. Chúc bà thượng lộ bình an.

Cuối cùng thì tôi cũng sang được nước Mỹ. Cuối cùng thì tôi cũng tìm đến được cái xứ sở có chàng cư ngụ, cái xứ sở mà bên nước tôi và có lẽ nhiều nước nữa trên địa cầu này rất nhiều người thèm muốn được đến cư ngụ.

Mới ngày nào tôi còn là «cháu ngoan bác Hồ», quãng khăn đỏ, cầm cờ đỏ. Mới ngày nào tôi còn là nữ thanh niên xung phong, rồi là nữ bộ đội, là nữ đảng viên, cầm súng AK theo đoàn người vô Nam chống Mỹ cứu nước! Vì tôi thuộc thành phần giai cấp vô sản, bị bóc lột. Mẹ tôi đi ở, không có chồng nhưng có con là tôi. Lý lịch của tôi là như thế.

Nhưng phải kể trước đó nữa, gia đình tôi sinh sống nhiều đời ở thủ đô Hà Nội, năm 1954 cha mẹ tôi bị triệt hạ vì thành phần tư sản mại bản, các anh các chị tôi lưu lạc tứ tán ở các nông trường hoặc khu kinh tế mới miền núi. Chỉ có tôi còn bé được bà vú nuôi nhận làm con đem đi chỗ khác nên thoát thân ở lại và dần dần nhập cuộc biến thành đứa con gái mặc quần áo kaki của chế độ. Sau này tôi mới biết được cái dĩ vãng ấy. Vú nuôi tôi và cũng là mẹ tôi mãi đến khi bà sắp qua đời, mới nói cho tôi biết quá khứ dòng dõi của tôi. Bà kể rằng sau khi gia đình tôi bị triệt hạ, bà đã bế tôi đến xin tá túc trong một nhà dòng nữ tu để mẹ con có cơm ăn. Các nữ

tu cũng bị làm khó dễ, người nào không chịu được thì trở về quê quán, người nào kiên trì giữ vững ý nguyện tu hành ở lại thì bị bắt làm tất cả những công việc của một người dân ngoài đời. Các nữ tu cũng phải lao động sản xuất, đi cày đi cấy, đi may đi dệt, đi hốt rác đổ thùng... việc gì họ bắt làm các nữ tu cũng làm hết. Và có người đã được công đoàn cấp giấy khen «lao động tiên tiến», «bàn tay vàng» thợ dệt... Nhà dòng cũng còn phải tham gia phong trào văn nghệ tự biên tự diễn của thành phố, báo đăng hình nữ tu dòng «Mến Thánh Giá» biểu diễn vũ điệu «Hội Nghị Diên Hồng» trên sân khấu, cô nữ tu mặc võ phục tuốt kiếm hô «Toàn dân nghe chắng, sơn hà nguy biến...» Và vì thế nhà dòng mới đứng vững và tồn tại được giữa lòng cái xã hội chỉ chăm chăm tìm mọi cách tiêu diệt các tôn giáo.

Mẹ tôi núp trong đó nuôi dưỡng tôi đi học và lớn lên. Nhưng bà không giữ được tôi cho riêng Bà mà phải để cho tôi gia nhập vào các tổ chức khu vực và thành phố. Khi tôi biết được quá khứ đời mình thì tôi đã trở thành tôi như thế đó.

Cái quá khứ ấy khi còn ở trong nước tôi chỉ nói cho một mình chàng biết. Tôi muốn chàng rõ gốc gác đích thực của tôi để chàng không nghĩ tôi là một người cộng sản «bôn sệt» ! Nhân dịp đó chàng cũng nói cho tôi rõ cái

quan niệm của chàng về chiến tranh và hoà bình. Chàng bảo tôi rằng cuộc chiến không thể kéo dài mãi, cần phải chấm dứt nó, ở trong nước cũng như ở ngoài nước nhiều người đã nghĩ như vậy. Nhưng để chấm dứt cái cuộc chiến huynh đệ tương tàn đã tốn quá nhiều xương máu ấy thì phải có một bên thua. Ai chịu làm bên thua đây ? Bên nào chịu nhục đây ? Không tìm ra cách giải quyết! Cho đến năm 1975, tội lớn nhất của Việt Cộng là đã thắng trận, và chiến công lớn nhất của Việt Nam Cộng Hòa là thua trận ! Chiến tranh chấm dứt nhưng nhiều người Việt Nam không thể ở lại quê hương, buộc lòng phải tìm nơi khác cư trú, và theo thông thường của lịch sử những người ra đi là mất. Còn những người ở lại hay không đi được sẽ bị hủy diệt. Chế độ cộng sản trong nước cũng sẽ bị hủy diệt và những người ở lại sẽ bị hủy diệt theo với nó để cho một tương lai khác. Cái tương lai khác cho Việt Nam ấy phải cần tới thời gian gấp hai lần thời gian chế độ cộng sản tàn phá giống nòi. Nghĩa là, chàng nói với tôi, cần tới cả trăm năm để cho cái ám khí quỷ quái phai nhạt đi và để cho luồng sinh khí mới phục hồi. Đừng quên với điều kiện là trong thế kỷ ấy cần phải có một chính sách giáo dục dựa trên nền tảng dân tộc, nhân bản và khai phóng. Rồi chàng bảo tôi đi hay ở cũng thế mà thôi. «Cả em nữa, em ở đâu thì cũng sẽ mai mọt».

Tôi suy ngẫm mãi lời chàng chỉ ra cho tôi và tôi hiểu được chàng nhiều hơn.

Tôi nghe máu trong huyết quản mình dị ứng với những lẽ lỗi của những cung cách văn hoá xung quanh. Người mà tôi dị ứng trước nhất là anh chồng bộ đội của tôi. Tôi đã lấy anh vào cái thời kỳ con gái gào thét lên những khẩu hiệu chính trị. Tôi bị cuốn hút theo cuộc sống của đoàn âm binh. Lấy anh, sống với anh, làm theo anh, và sòn sòn có con với anh một cách rất là vô thức. Anh hơn tôi nhiều tuổi, anh lại đi cầm súng bắn nhau trước tôi nhiều năm, cho nên lúc nào tôi cũng coi anh như kẻ dẫn đường, ngay cả việc vợ chồng tôi cũng hòa theo anh. Không coi chính sách ba khoan ra gì cả. Gặp là lấy. Lấy là chữa. Đầu năm đẻ. Cuối năm lại đẻ. Vừa đẻ xong mới trở về nhà chưa kịp hoàn hồn anh ta đã lại vật ra, nói kiêng cử cái gì, lỡ bị điều đi Nam thành lính thì sao, tôi lú lú theo sự chỉ đạo của anh, để cho anh sử dụng liên tu bất tận... Đẻ đứa thứ ba hoảng quá phải đi bệnh viện xin... cột lại.

Vào Miền Nam, nhìn xã hội khác lạ hẳn, tôi mới thấy trong tôi có cái gì... vỡ ra ! Nhìn xung quanh cũng vậy, tôi thấy nhiều kẻ bị trói lâu ngày nay họ muốn bung ra và nhiều đứa đã bung ra. Theo đuôi cuộc xâm lăng Căm Bốt, chợt kiếm được nhiều tiền một cách dễ dàng và

trở thành giàu có, tôi mới khám phá ra rằng cuộc sống không phải như cái khuôn mẫu giả dối người ta đặt ra bắt mọi người phải theo. Và tôi nổi dậy.

Biến cố sét đánh kinh hoàng tiếp theo là lúc tôi gặp... chàng trong nhà tù. Người tình không phải là anh đàn ông vẫn ngủ với tôi, anh ta cũng không phải là người chồng. Người tình, người chồng, phải là chàng, người tù khổ sai nhưng vẫn có phong cách riêng không phải là tù. Tôi không hiểu được tại sao người ta lại có thể đang tâm nhốt một người như chàng. Tôi cũng không hiểu và cũng không thể giải thích được vì sao mà tôi mê mẩn chàng đến thế. Ôi, tôi ước ao đổi tất cả để có được chàng cho riêng mình.

Nhưng chỉ ước ao thế thôi chứ đời tôi kể như đã lỡ! Tôi đã là một người cộng sản rạc rầy, vùng vẫy thoát ra khỏi nó mang theo rất nhiều thương tích. Tôi đã bỏ chồng, bỏ con. Tôi đã ngoại tình, đã lãng loạn «đĩ ngựa» với đời, trong khi tôi chỉ muốn đĩ ngựa với chàng, bởi vì tôi nghĩ yêu ai là... đĩ với một mình người đó. Tôi đã bỏ quê hương ra đi tha phương xứ người ! Tôi không còn có thể trở lại làm một cô gái của Hà thành ngàn năm văn vật, nơi dòng họ tôi truyền đời và là nơi tôi được sinh ra. Cũng như tôi không còn có thể tìm lại được Mẹ Vú của tôi, Bố Mẹ đẻ của tôi, anh chị em của

tôi... Tất cả đều đã mất hết. Và chàng, chàng cũng đã an bài trong gia đình của chàng. Sang tới Mỹ thì tôi mới thấy rõ được sự ấy. Tôi không thể «mua» được chàng, tôi càng không thể giết được chàng. Không, không cách nào tôi có được chàng. Mãi mãi...

Tôi lia bỏ quê hương được gần một năm thì con gái tôi nó nhận được email của bố nó gửi cho như sau :

«Gửi con gái,

Bố nay chỉ có một mình. Bố một mình vì má con đi rồi. Bố một mình vì con đã là dân nước khác. Bố một mình vì hai em con vẫn còn ở trong tù. Và bố đã xin nghỉ việc ở kho quân nhu. Đi sớm về sớm, con ạ.

Ai muốn làm gì thì làm. Nhưng bố đã mua lại ngôi nhà của mẹ con bán cho anh thương binh mù, nghĩa là một lần nữa dọn nhà. Anh ta trở về căn nhà tôn cũ của anh ta trong làng phế binh, sống nương tựa vào một người đàn bà làm nghề chủ chứa. Đứa bé thì người ta đã đem gửi nó vào viện mồ côi. Bố dọn trở lại ngôi nhà có vườn tiêu, nay đã xây dựng lại «đàng hoàng hơn to đẹp hơn gấp mười lần» ngôi nhà của má con cũ từ thời tư bản chủ nghĩa.

Đời sống của bố bây giờ «tiêu chuẩn» cũng khá cao, không thua gì các anh lớn. Nói má con đừng hỏi bố tiền ở đâu ra, cứ xem đó là thành quả cách mạng. Ở bên đó mẹ con đùm bọc nhau mà sống, má con còn trẻ đẹp, chưa đến tuổi ăn tiền già thì trong khi chờ đợi hãy ăn tiền bệnh. Hóa ra má con mới đích thực là kẻ «chống Mỹ cứu nước» trọn cuộc đời.

Bố vẫn hút thuốc lào và uống rượu rần. Ở không nên những dịp lễ lớn, bố mặc quân phục kaki, đi giày da đen, đeo lon đỏ, cài huân chương vàng, đội mũ «cát két», tham dự, ngồi trên lễ đài nhìn xuống, có lúc nghĩ rằng cuộc chiến tranh dai dẳng vừa qua thật kỳ lạ. Gần nhà mình, bên kia xa lộ có cái nghĩa trang đã bị phá phách, pho tượng «Thương Tiếc» nổi tiếng một thời đã bị triệt hạ, sau đó phía bên này đường mọc lên một cái nghĩa trang khác với tượng đài «Liệt Sĩ» to hơn làm bằng vữa. Hôm qua bố đi tham quan cái nơi chốn bố sẽ dọn đến lần tới đó, nhìn những nấm mồ san sát nhau bố nghĩ nhờ Trời mình có ngôi nhà «to đẹp» như các «anh lớn» ở đời này, nhưng chẳng thể chen chân vào nơi Lăng tẩm hay nghĩa trang Mai Dịch ở mãi tận ngoài Hà Nội mà trú ẩn cho đời sau. Bèn thăm van vái mai này đừng xảy ra nữa một cuộc cào bằng ở bên này xa lộ như đã xảy ra ở bên kia xa lộ. Trước sau gì cũng đến phiên cả mà thôi.

Dù bố có thể nào đi nữa thì bao giờ con cũng vẫn là con của bố. Không sửa lại được, không nói khác được. Và con còn là con của gia đình có công với cách mạng. Có điều bây giờ đất nước thống nhất thì gia đình ly tán, muốn đoàn tụ phải lưu vong. Nhưng bố rất hãnh diện vì con, không chỉ có má con hãnh diện vì con.

Khi nào có dịp về thăm quê hương thì con cứ về nhà... bố mà ở, tiện nghi «hiện đại» còn hơn phòng khách sạn năm sao tiêu chuẩn quốc tế trên Sài Gòn. Bố có điện thoại cầm tay, tại nhà thì có téléphone, máy vi tính... Mặc dù bố chẳng biết một tí tiếng Tây, tiếng Mỹ, tiếng Tàu, tiếng Nga... nào để mà đọc được những trang trên màn hình, nhưng khởi đầu sự nghiệp cách mạng là một kẻ ở đợ, mù chữ, được «bình dân học vụ» vỡ lòng, «i ngắn có chấm, tờ dài có ngang», đến bây giờ lên mạng internet, thì kẻ như là có... tiến bộ ! Nhà cửa bày biện sang trọng kíp trào lưu là theo đúng nội dung «khoa học kỹ thuật» trong «ba dòng thác cách mạng» mà thôi con ạ !

Bố tạm «chăm cơm» ở đây, mong hai mẹ con được sung sướng.»

Đám tang được tổ chức theo ý của chàng. Vợ con và các cháu nội ngoại của chàng cùng một số họ hàng thân quyến dự lễ cầu nguyện rồi hỏa táng. Hũ tro cốt

của chàng sẽ được đưa về Việt Nam đặt ở giữa hai ngôi mộ thân phụ và thân mẫu của chàng tại một làng quê Miền Bắc, nơi chàng sinh ra. Tôi đến dự lễ hỏa táng và ngồi ở hàng ghế cuối cùng nhìn lên. Tám ảnh của chàng phóng lớn trên bàn thờ khói hương đèn nến và các vòng hoa tang bày xung quanh. Tôi nhìn chàng trong ảnh và gia đình vợ, con, cháu của chàng đứng xung quanh. Tôi khóc một mình tôi. Tôi yêu chàng một mình tôi. Tôi nhớ lại những lời chàng nói với tôi về vấn đề chiến tranh, hòa bình và chuyện đi hay ở quê hương hay lưu đầy, tôi hiểu tại sao chàng lại muốn tro cốt của chàng được chôn vùi cùng đất cát nơi quê nhà cho những trăm năm tới.

Tôi tìm đến được nơi đây để kịp âm thầm tiễn đưa chàng trở ngược về quê cũ, nơi mà tôi mới bỏ lại để ra đi !

(Boulder 2000)